

KIBRIS'TA

SOSYALIST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

MART 1997 SAYI: 14 YIL: 2 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

FAŞİST OCAKLAR KAPATILSIN! PROVOKASYONLARA SON!

FAŞİSTLER EGEMENLERİN TAŞERONU

(KSG-Özel) Kıbrıs'ın Kuzeyinde egemenlerin dayattığı statükoya karşı halkın tepkisini artması egemenlerin tedbir almalarını zorunlu kıldı. Bu bağlamda "gizli" yürütülen faşist örgütlenme devlet eliyle "legale" çıkartıldı. TC'den ithal edilen Ülkücü Faşistler, Kıbrıslı Türk Faşistlerle birleştirilerek halkın önüne çıkartıldı. "Legal" örgütlenmelerini köylere kadar yayan Faşistler halkı tehdit eden faaliyetlerini artırdılar. Kutlu Adalı cinayeti ve birdizi bombalama, kurşunlama ile yeni bir sindirme sürecine giren Faşistler, şimdi kitle desteği peşindedirler. Egemenlerin desteği ile her tarafa şube açmaktadırlar.

TC'nin ve egemenlerin çıkarları gereği

BAŞYAZI

Ülkesini ve halkını seven her devrimci, yurtsever Kıbrıslı'nın gönlünde hiç şüphesiz emperyalizmin tahakkümünden kurtulmuş, bağımsız, özgür ve barış içinde bir Kıbrıs'ın yaratılması yatmaktadır. Bunun yaratılmasının ön şartı "Anti-emperyalist, Anti-faşist Mücadele Cephesi"nin kurulmasıdır. Bu cephenin en geniş halk yığınlarını kapsaması için iki temel asgari talebi vardır: 1) Savaşın sonucu ve her an savaşa gebe olan ve emperyalist egemenliğini yansıtan bugünkü statükonun reddi; 2) Emperyalistlerin ve yerli uşakları komprador kapitalistlerin Kıbrıs'tan kovulması.

Bu cephenin merkezindeki güç, bu mücadeleyi gerçek özgürlük, bağımsızlık ve barış için sosyalizmle taçlandırarak olan işçi sınıfı hareketidir. Ancak, bugün, ne yazık ki, işçi sınıfı hareketi böyle bir cephenin merkezini oluşturabilecek güçte, işçi sınıfı da böyle bir cephenin önderliğini yapabilecek örgütlülükte değildir.

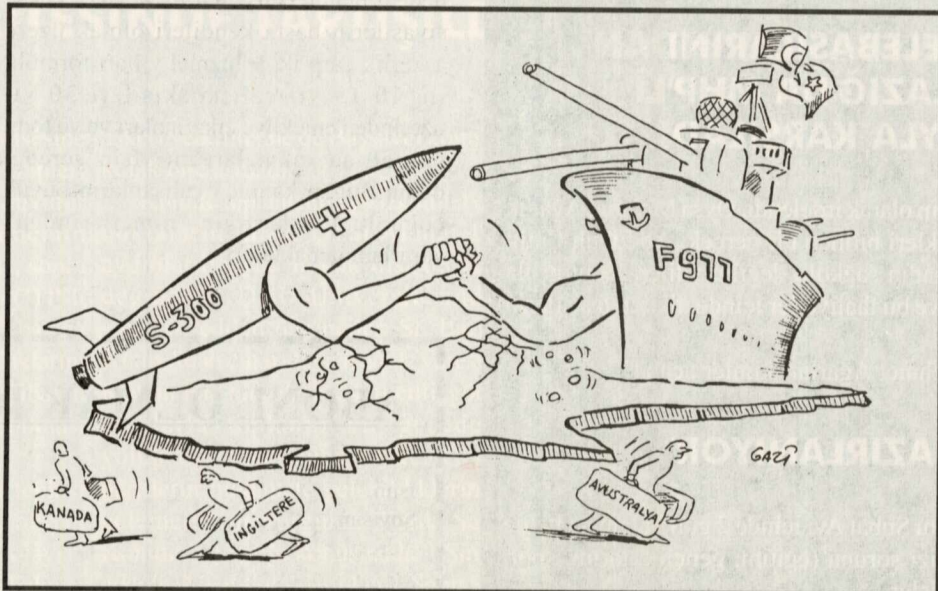
(Devamı
Sayfa 9'da)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

şovenizmi ve savaş çıkırtkanlığını tırmandıran Faşistler ülkemiz ve halkımız için ciddi bir tehlike noktasına gelmişlerdir. Sınır olayları süreciyle kitlesel gösterilere ve saldırganlığa bürünen Faşist örgütlenme

yapan, pankartları yakan bu faşist çeteler bilinmesine rağmen polis "seyirci" kalmaktadır. Nitekim önce Güzel yurt'ta duvarlara üç hilal ve TİK yazılması yapılmıştır. Bilindiği gibi TİK (Türk İntikam

şimdi yeniden içe yönelmiştir. Talimatla hareket eden bu grup Rum silahlanmasını bahane ederek "ustalarına" hizmet etmekte ve halkın üzerinde terör havası estirmektedirler.

Birçok bölgede duvarlara yazılama

Komandoları) Türkiye'de emekcilere, Kürt Halkına karşı sayısız cinayet işleyen Kontregerillanın zaman zaman kullandığı isimdir. Yine CTP'nin pankartlarını yakan ve binalar üzerine üç hilal ve "akıncı gençlik" yazan Faşist çeteler halkın

nefretini kazanmıştır.

1974'den beri kapalı olan "Maraş'ın açılması" eylemleriyle egemenlerin Kıbrıs politikasının taşeronluğunu üstlenen bu çeteler gün geçmiyor ki halka karşı eylem yapmasınlar. Eylemlerinde "yurtsever" temaları işleyen bu fetihçi grup emperyalizmin uşaklığını yapmaktadır. Nitekim "ustaları" olan Kontregerilla, Gladyo, GAL gibi örgütleri ABD'nin ve NATO'nun örgütlediği gerçeği bilinmektedir. Tüm bunlar bilinmesine rağmen "örgütlenme hakkı" adına Ülkücü Faşistlerin de doğal olduğunu savunan sahte sol çizgiler gaflet içindedirler. Faşistlerin örgütlenme hakkını tanımak, onları tanımamak demektir.

Ülkemizde artarak büyüyen halk düşmanı, emekçi düşmanı, barış, demokrasi düşmanı güçlere karşı halk güçleri tek yumruk olmalı. Aralarındaki bir dizi görüş farklılığına rağmen Faşizme karşı ittifak ve eylembirliği yapmalıdırlar. Faşizme karşı eylembirliği ve ittifak günün en acil sorunudur.

Alman Faşizminin zindanlarında haykıran papaza kulak verin;

"Öldürmek için önce Komünistleri aldılar. Bana ne dedim. Sonra sosyaldemokratları aldılar. Yine bana ne dedim. Sıra bana geldiğinde sesini çıkaracak biri kalmamıştı".

SON DAKİKA

Ülkücü faşistlerin "Maraş'ın Açılması" için yapacağı miting son anda iptal edildi. Tempo dergisinin 5 Mart tarihli sayısına demec veren faşist Ülkü Ocakları Genel Başkanı Azmi Karamahmutoğlu (Kıbrıs'ta "Öğrenci"dir) beşbin ülkücüyle miting yapacaklarını açıklamıştı. Mitingin kalabalık olmasını sağlamak için "Maraş'ta kim hangi eve girerse onun olacak" diyen Azmi Karamahmutoğlu, yağmacı kafayapısının somut bir örneğini sergilemiş oldu.

T.C. ve yerli işbirlikçiler faşist ocakları kışkırtarak amaçlarına ulaştılar. Bu nedenle son dakika faşistlerin eylemlerini durdurdular. Yeni bir "kriz"e kadar faşist güçler yedekte bekletilecekler anlaşılan.

ÖNCE BATIR- SONRA PEŞKEŞ ÇEK ADINI ÖZELLEŞTİRME KOY

Burjuva devlet, burjuvazinin çıkarlarını koruyan, geliştiren devlettir. Çalışanların ekonomik sosyal haklarını budamak için birçok fabrikayı, tesisi suan ucuz fiyata burjuvaziye peşkeş çekmektedirler. Bunun adı da "özelleştirme" olmaktadır. Sanki devlet kontrolünde iken bu tesisler halkın malıymış gibi. Oysa yine burjuva devletin malıydı. Tek fark seçim zamanlarında şu veya bu burjuva partiye "isdihdam" hizmeti taşıyordu. Tek fark budur.

TC-Kuzey Kıbrıs arasında imzalanan protokol gereği birçok tesis ve fabrika özelleştirme kapsamına alındı. Başta elektrik tesisleri, turizm tesisleri, narenciye tesisleri, sanayi holding tesisleri v.s. Bu günlerde üzerinde en çok tartışılan özelleştirilecek tesis olan elektrik işletmelerine dikkatli bakmakta yarar var. Bu işletmenin özelleştirilme gerekcesi olarak sürekli zarar etmesi gösteriliyor. Bu nedenle personel ödemeleri her zaman geç yapılmaktadır. Yakıt sorunu "bahane edilerek sık sık elektrikler kesilmektedir.

Oysa son zamlarla kilovatsaat elektrik fiyatı Avrupa'nın üstüne çıkmıştır. Peki yine neden bu "zarar ediyor" "çığıltı" ve özelleştirme isteği? Hatırlanacağı üzere eski TC Elçisi Aydan Karahan Kıp-Tek'in özelleştirilmesini ve TC'li Fevzi Akkaya-Sezai Türkeş firmasına verilmesini talep etmişti. Tepkiler sonucu konu ertelenmişti. Şimdi yine gündemde.

Bugün ülkede tüketilen toplam elektriğin yarıya yakını askeri birlikler, asker aileleri ve resmi devlet daireleri tüketmektedir. Buna karşılık kuruma bir ödeme yapılmamaktadır.

Dolayısı ile kurumun mali krize girmesi devlet eliyle hazırlanmış oluyor. Kuruma talip olan TC'li firma "siz karışmayın, TC'den sizin alamadığınız elektrik parasını biz Ankara'dan alırsız" dediği bilinmektedir. Kuruma verilmeyen borç bir firmaya verilecektir. Bu hangi niyetin ürünü?

Binbir türlü zorluk çıkararak halkı, çalışanları bıkırmaya çalışıyorlar. Uzun elektrik kesintileri, personelin her ay geç ödenmesi, fiyatlara sürekli zam yapılması halkı ve çalışanları özelleştirmeye karşı tavırsız kalmaya hazırlamaktadır. Halkımız ve çalışanlar bu oyuna gelmeyecek. Çünkü bu peşkeş çekme operasyonu binlerce emekciyi işsiz bırakacak. Halkın bu hizmeti çok daha pahalıya

almasını getirecek. Ülkemizde özelleştirme eşittir işsizlik, yoksulluk, göç.

AYIN İNCİLERİ

"YAŞASIN! YOKSUL MAAŞLARI 11 MİLYON OLDU"

Ne müjde ama. Ayda 11 milyon, Yani 90 Dolar veya 55 Sterlin. Yani günde 370 bin TL. Yani 1 ekmeğe, 1 süt, bir avuç zeytin. İşte 15 Şubat 1977 Tarihli Birlik Gazetesinde Sağlık ve Çevre Bakanı'nın yoksullara verdiği "müjdeden" kısa bir keşit.

KONTRGERİLLA'NIN ELEBAŞILARINDAN MEHMET AĞAR'I ELAZIĞ'DA MHP'LI FAŞİSTLER ÇOŞKUyla KARŞILADI.

TC Medyasında bu olay "şaşılması" bir durum olarak irdelendi. Oysa Mehmet Ağar'ın MHP'li faşistlerle kolkola ne "naneler" yedikleri bilinen bir gerçek. Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi Ülkücü faşistler Mehmet Ağar'ın sağkolu değilmiydiler. Kontrgerilla cinayet örgütünün örgütlenmesi, faaliyetleri ve bu faaliyetler içinde ülkücü faşistlerin rolü sokaklara saçıldı.

Ya bizdeki Ülkücü Faşistler! Onların Mehmet Ağarları kimler acaba?

"TKP İKTİDARA HAZIRLANIYOR"

Toplumcu Kurtuluş Partisi parti kadrolarını Şubat Ayı içinde 2 gün Salamis Otelde toplayarak "iktidar hazırlığı" yapmış. Bir dizi soruna (eğitim, gençlik, tarım, spor, Kıbrıs Sorunu, Turizm v.s.) "çözüm" üretmişler.

Ülkemizde hükümetcilik ile iktidar arasındaki belirgin farkı görmek istemeyen TKP yöneticileri, "Ayluga Muhtarlığı'nın" iktidarına mı hazırlanıyor?" diye düşünmeden edemez insan.

MİNİ YORUM:

EMEKLİLİK BÜTÇE DIŞINA ÇIKARILMAK İSTENİYOR

Devlet emeklilik mevduatında değişiklik yaparak kesintileri artırmak ve emeklilik ikramiyesini bütçe dışına çıkarmak istiyor. Yani emeklilerin haklarının sorumluluğunu üstünden atmak istiyor.

Peki bunları yapmak isteyen devlet hangi gerekçeleri ileri sürüyor?

"Yatırılan primler (emeklilik iştirak payı) emekli ikramiyelerini ve maaşları karşılamıyor. Bütçeden katkı yapmak gerekiyor. Bütçeye yük geliyor."

Bu mantık sonuç itibarı ile doğrudur. Fakat bu fonun batmasının nedeni bugün çalışanlar mı acaba? Yoksa siyasilerin başta kendileri olmak üzere askerlik çarp iki + hizmet yılları formülü ile 10-15 yıl çalışmış kişileri 30 yıl üzerinden emekliye çıkarmaları ve ve fonu yük altına sokmaları mı? İşin gerçeği budur. Bugün kamuda çalışanların büyük çoğunluğu askerliğin "nimetlerinden" yararlanmamaktadır.

Peki gerçek ne? Gerçek şu:

Bugün çalışan bir kamu görevlisinden kesilen aylık emeklilik iştirak payı aylık reel faize konarak artarak biriktirilse, devletin varolan emeklilik ikramiye formülünün getireceği rakamın çok üstünde para alması gerekir. Ama devlet topladığı parayı genç emeklilere, diğer fonlara aktarırsa tabii ki sıkıntı doğar.

İkinci nokta 1997 öncesi kamuya girenlerle, 1997 öncesi kamuya girenlerin farklı oranda ödediği emeklilik iştirak payının çalışanların aleyhine olacak şekilde 1997 sonrası komuya girenlerin seviyesine çıkarmak istemesidir. Bu kabul edilemez. 1997 sonrası girenlerin ödediği oranı 1997 öncesine çekmelidirler.

Son olarak bütçe dışı fona alınmak istenen emekliliğe çalışanlar güvenmiyor. Çünkü sosyal sigorta, ihtiyat sandığı örnekleri var. Bu kurumların batmasının esas nedeni paraların burjuvaziye "kredi" adına peşkeş çekilmesidir.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim:
Soyisim:
Adres:
Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 1,200,000 TL.
T.C: 1,300,000 TL.
U.K: £10.

Not:
Banka makbuzu ile bu kuponu
yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No.
10 Müftü Ziyai Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Merkez Tel-Fax: 228 2293
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

EGEMENLER NARENCİYEYİ TÜKETMEYE KARARLI !

Ancak, bugün gelinen noktada, narenciye ve sebze üreticisinin zararlarının tazmin edilebilmesi olanaklı görülmemektedir ve egemenler, TC devletinden yardım beklemektedirler. Çünkü bu fonda biriken primleri egemenler talan etmişlerdir. Narenciye üreticisi milyarlarca lira tutan zararının tam olarak tazmin edilmesini talep etmektedir.

Tüm bunların da ötesinde, DP-UBP koalisyonunun "Tarım Bakanı", don olayının neden olduğu zararın boyutlarının tam olarak belirlenmesini beklemeden, tüm narenciye ürününün zarar gördüğünü açıkladı. Bu açıklama ile ürün satın alma isteğinde olan yabancı tüccarları ürkütüp

(KSG Özel)

5 Şubat 1997 gecesi hava ısısının -5 dereceye kadar düşmesi üzerine meydana gelen don olayı tüm Kuzey Kıbrıs tarımını olumsuz yönde etkiledi. Sebze ürünü, seralar dahil, hemen hemen tümü dondan zarar görerek elden çıktı. Narenciyede de, gerek ağaçlar, gerekse valencia ve limon ürünü önemli oranda zarar gördü. İki yıldır yaşanan kuraklığın yarattığı tahribata

don zararı da eklenince çiftçi ve tarım üreticilerinin içine itildiği ekonomik bunalım kendini açıkça göstermektedir.

Kuzey Kıbrıs egemenlerinin devleti yıllardır "Tarım Sigortası Fonu" adı altında çiftçiden ve özellikle de narenciye üreticisinden zorla yüzlerce milyar lira topladılar. Bu paralar, sözde, bir doğal afet karşısında üreticinin tazmininde kullanılacaktı.

kaçırdı. Bu tavır, ürünün ağaçta kalması ve don etkisiyle de kısa zamanda yere dökülerek heba olması tehlikesini ve rekabet ortamının da oluşmaması nedeniyle de, ürün fiyatının, zaten 15,000 TL/kg. gibi düşük değerde olan Cypfruvex ürün alım fiyatının da altına düşme tehlikesini getirecektir. Sonuçta, bu yıl da egemenler narenciye üreticisini yok oluşturma adımı daha yaklaştırmışlardır.

ST. BARNABAS BASKINI MECLİS KOMİTESİNDE TARTIŞILDI

14 Mart 1996 tarihinde St. Barnabas Kilisesine baskın düzenleyen asker ve sivil savunma ekipleri yolları kesip, bekcileri bağlamıştı. Olay duyulur duyulmaz halk infiale kapılmıştı. Dönemin Başbakanı Hakkı Atun önce olayı gizlemiş, sonra rutin bir çalışma olarak ortaya koymuştu. CTP'li Bakan Ahmet Derya'nın birçok gelişmeyi basına yansıtması ile açığa çıkan operasyon, güç odaklarını zor duruma soktu. Bu baskının başında bir albayın oluşu ve Sivil Savunma araçlarının da kullanılması gizlenemez bir durum ortaya çıkardı.

Demokratik Kitle Örgütlerinin ve halkın tepkisi arttıkça egemenler sıkıştı. Kutlu Adalı, olayın üzerine gitmesi sonucu öldürüldü. Meclis olayı "araştırmak" için araştırma komisyonu kurdu. Bilinen bir gerçek var. "Çözmek istemediğin konuları komisyona havale et" diye. Bu defa da öyle oldu. Çalışmalara başlayan komite, Askeri yetkilileri ve Başsavcılığı komiteye çağırıp bilgi istedi. Fakat ne

askeri yetkililer ne de Başsavcı komitenin çağrısına kulak bile asmadı.

Komite toplantısında bazı milletvekilleri önemli noktaların altını çizdi. Ahmet Derya ülkede aydınlatılmayan hukuk dışı olayların varlığına değinerek, DAÜ Üniversitesinden apartopar sınırdışı edilen öğrenciler, St. Barnabas baskını, Kutlu Adalı cinayeti ve Karpaz yöresindeki Gelincik Köyünden birçok TC kökenli göçmenin askeri araçlarla toplanıp bir gecede Türkiye'ye yollandığını vurguladı. Özker Özgür de ülkede partilerin hükümete gelebildiklerini ama iktidara gelemediğini vurguladı. Ferdi Sabit Soyer ise Komitede yaptığı konuşmada "Şimdi CTP bütün erk meclise diyor" dedi. Ferdi Sabit Soyer'e sormak gerekir. 2.5 yıllık hükümet ortaklığınızda erk kimdeydi? Erk mecliste, hükümette değilseydi, sizin siyah koltuklarda, siyah mersedeslerde göreviniz neydi?

KIBRIS'TAN KISA-KISA

ZAMLAR BALYOZ GİBİ YAĞIYOR

Ülke ekonomisini felakete sürükleyen burjuvazi, yeni zamlarla emekçilerin belini kırdı. Birçok temel ihtiyaç girdilerine astronomik zamlar yapıldı. Elektrik, akaryakıt ve sağlığa gelen zamlar soygunut boyutunu ortaya koymaktadır. Elektrikte ilk dilim olan 500 kilovat saate kadar olan harcamaya yüzde 56.7 zam yapıldı. Elektrik sarfiyatı arttıkça zam oranları düşürüldü. Dar gelirli emekçilerin harcaması limiti olan 500 kilovat saatlik dilim okkalı zam yiyen dilim oldu. Konutlara yapılan yüzde 56.7'lik zamma karşılık, ticari tarife yüzde 23.69, endüstri tarifesine ise yüzde 8.8 oranda zam yapıldı.

Sağlığa gelen zamlarla ilaç, hastanede muayene, ameliyat ve yataklı bakım halkın bir bölümüne paralı oldu. Bazı kesimleri sağlıktaki yeni uygulamadan devlet uzak tutmuştur. Bu kesimlerin içinde T.C Lefkoşa Büyükelçiliği mensupları, T.C Yardım Heyeti mensupları da bulunmaktadır.

Elektriğe, akaryakıt, sağlığa yapılan bu zamlar emekçilerin tepkisini almaktadır. Fakat "Muhafif" partiler ve sendikacıların pasifliği kitlelerin önünde engel olarak durmaktadır.

GÜNEY KIBRIS'TA FAŞİZME TEPKİ

Güney Kıbrıs'ta Palehori köyünde bir anıtta asılı bulunan Yunan bayrağı bazı kişilerce indirilip parçalandı. Anıt üzerine "Faşizme yer yok." sloganı yazıldı. Bu eylem Rum hakim sınıflarını tedirgin etti. Rum emekçileri "Anavatancılığın" Kıbrıs Halkına nelere mal olduğunu tarihsel olarak yaşamıştır. Adada yaşayan her iki milliyetten emekçilerin baş düşmanı Faşizm ve Şovenizm olduğu gerçeği gerek güneyde gerekse kuzeyde görülmeye başlandı.

Kıbrıs Halkı'nın Faşizme emperyalist üslure ve ordulara karşı ortak sesi ve ortak mücadelesi bir zorunluluktur. Palehori köyündeki eylem Şovenizme, Faşizme bir darbedir.

SİSTEMİN BEKÇİLERİ HEM YOBAZ HEM LAİK

Hatırlanacağı üzere T.C Devlet Bakan'ı Nevzat Ercan'ın Kuzey Kıbrıs ziyaretinde en çok tartışılan "Kıbrıs Türkü'nün maneviyat eksikliği" idi. Bunun için de İmam Hatip Liseleri'nin açılması ve Kuran Kurslarının yaygınlaşmasının gerekliliği vurgulanmıştı. Bu koroya başta Sn. Rauf Denktaş olmak üzere bir dizi politikacı da katılmıştı.

5 Nisan "Laiklik Günü" kutlanmaları çerçevesinde Atatürk Kültür Merkezi'nde yapılan toplantıda herkes "Laik" kesildi. Daha 2-3 ay önce savunduklarının "tersini" sergilediler. Laikliğin demokrasi ve özgürlük olduğunu haykırdılar. Oysa Laiklerle, yobazların demokrasi ve insan haklarından ne anladıkları gün gibi ortada. İşte Türkiye gerçeği. Sistem din olgusunu afyon gibi emekçilerin önüne set olarak her zaman koymaktadır. Bu olgu artınca da "Şeriat geliyor" naralanıyla en büyük "demokrasi" kahramanları kesilmektedirler. Gerçek olan sistemin savunucularının yerine göre laik yerine göre yobaz oldukları gerçeğidir. Yaşanan tarih en canlı tanıktır.

RUM FAŞİSTLERİN UMUDU "AĞLAYAN İKONLAR"

Cikko Manastırında duvarda bulunan bir ikondan "sıvı akması" Rum Burjuvazisinin ekmeğine yağ sürdü. Halkın duygularını istismar eden Kilise ve Rum Burjuvazisi kendi tezgahlarını ticari bir faaliyete dönüştürdü. Kiliseye akın eden halktan 40 bin Kıbrıs Lirası "bağış" toplandı. Tatlı parayı gören Rum Egemenleri bu kez de Strovolos Kilisesi'nde aynı olayın meydana geldiğini duyurdular.

Faşist Rum Yunan Egemenleri ve Gerici Kilise ittifakı kendi egemenliklerini koruyup güçlendirmek için şovenizm silahına sarılarak Türk düşmanlığını işlemektedirler. Toplanan paralarla silah alarak kan, gözyaşı ve savaşa davetiye çıkarmaktadırlar.

"Tanrı'nın oğlu İsa" ağılatılarak bal gibi faşizmin emrinde kullanılabiliriyormuş. Sen nelere kadırsın be metafizik.

İŞÇİ ÇOCUKLARIN GELİŞİMİ

Ercan Koç

EMEĞİN GAZETESİ'NDEN

Sömürü sisteminin hüküm sürdüğü kapitalist sistemde, işçi çocuklarının eğitim ve öğretim sorunlarında, esas olarak iki faktör belirleyici rol oynuyor.

Birincisi; ezilen ve sömürülen sınıfın çocukları olan işçi çocuklarının emeği ve fiziksel gelişimleri üzerinde, egemen sömürücü sınıflar, kurdukları sistem ile direkt veya indirekt olarak denetim kurarlar. İkinci olarak da; okullarda ya da okul dışı diğer eğitim kurumları aracılığıyla, duygusal ve düşünsel gelişimleri üzerinde yıkıcı etkilerde bulunurlar.

Birinci faktördeki "fiziksel gelişim" ile anlaşılması gereken, işçi çocuklarının yetersiz beslenmeden kaynaklanan ya da daha çocukken ağır işlerde (çocuk işçiliği)

çalıştırılmasıyla ortaya çıkan ve etkisi yıllarca devam eden hastalıklar ya da vücutsal sakatlıklardır. Çoğu görme bozuklukları, duyma bozuklukları, yaşlıların altında gösteren vücut gelişimi gibi faktörler, yetersiz beslenmeden dolayı ortaya çıkan gelişim bozukluklarıdır.

Anlatılmak istenen, işçi çocuklarının fiziksel olarak nasıl gelişeceğinin de, egemen sınıfların işçi sınıfına sunduğu yaşam koşulları tarafından belirlendiğidir.

Diğer önemli faktör ise, düşünsel ve

duygusal gelişimdir. İşçi çocuklarına daha hüçük yaşlardan kazandırılan davranışlardır. "Neye saygı duymalıdır? Hangi moral değerler daha önemlidir? Nasıl bir yaşam biçimi için çalışmalıdır?" gibi önemli özelliklerin, çocuk yaşlarda edinildiğini bilen egemen sömürücü sınıflar, işçi çocuklarına, doğup büyüdükleri işçi ailesinin yaşam ve düşünüş tarzına ters bir davranış ve yaşam biçimi kazandırmaya çalışır.

Bugünkü eğitim sistemine bakıldığında, bazı değerlerin, bilinçli bir şekilde öğretildiği görülür. Bu moral değerler, hergün okullarda, basın ve yayın kuruluşlarında, vb. araçlar ile işçi çocuklarının kafalarına yerleştirilerek, işçi ailesinin ihtiyaçlarına uygun değil de, burjuvazinin ihtiyaçlarına uygun davranış göstererek, onlar gibi yaşamasa da onlar gibi düşünmeye zorlanır.

Bunlardan birkaçını sayabiliriz:

1. Mülk, en yüce değerdir.

2. Para her şeydir. Parayla satın alınan araba, ev, elbise, yazlık vb. değerli şeylerdir. Saygı duyulması, değer verilmesi gereken şeylerdir, gerekirse insandan daha fazla özen gösterilmelidir.

3. Görünüş gerçekten daha önemlidir.

Önemli olan, senin nasıl bir insan olduğun değil, senin nasıl görüldüğüdür.

Bu listeyi daha da uzatabiliriz.

KENDİ YAŞAMINA YABANCILAŞMA

Bugün işçi çocuklarının ve gençlerinin sevdiği, özen gösterdiği değerlerin bir kısmı, ne yazık ki sömürücü sınıfların verdiği eğitim sonucu edinilmiştir. Zengin burjuva çocuklarına özenen işçi çocukları, yaşadıkları emekçi yaşamının sorunlarına yabancılaşmanın yanında, kendine güvenmeyen, pısrık, daha çok paraya sahip olanın karşısında eziklik duyan, kendi istem ve arzularına değil de kapitalist sistemde geçerli olanlara önem veren davranış biçimleri gösteren bir kimlik kazanmaya zorlanmaktadır. Bu çocuklara, çoğu eğitim ve öğretim kurumlarında, yaşam biçimleriyle hiç ilişkisi olmayan gereksiz bilgi ve davranışlar edindirilmeye çalışılır. Bu bilgileri sindirmekte zorlanan emekçi emekçi çocukları; okullarda aşağılanır, dayak yer ve geri zekalı olarak damgalanarak, ellerine düşük notlarla "belgeler" tutuşturularak evlerine gönderilir. Burjuva eğitimcileri tarafından, "senden iş çıkmaz, gir çırak olarak çalış da belki ilerde bir meslek sahibi olursun" denilerek fabrikakaların ve atölyelerin yolu gösterilir onlara ve küçük yaşlarda sömürücü çarkının kollarına itilirler. İşçi çocukları, bu koşullarda ve bu eğitim sisteminde

fiziksel olarak gelişmedikleri gibi, düşünsel ve duygusal olarak da gelişme olanakları bulamamaktadırlar.

Bir işçi anne ve baba, çocuklarına öncelikle içinde bulundukları yaşam koşullarını kavratmalı, bunun nedenlerini anlatmalıdır ki, çocuk, içinde büyüdüğü proleter yaşam biçimine uygun bir kimlik kazansın ve o yaşam koşullarında bulunmaktan eziklik duymadan, kendilerine bu yaşam koşullarını dayatan sömürücü sisteme karşı, insani değerlerle donanmış bir şekilde mücadele edebilsin.

Son yıllarda, demokrat aydın çevrelerde de görülen, çocuklarını en iyi okullara yerleştirme yarışı; eğitim sisteminin çarpıklıklarına karşı mücadele yerine, "çocuğunun geleceğini garantiye alma" gibi gerçekçi olmayan bir yanılsama doğurdu.

EMEĞİN DEĞERLERİ KAVRATILMALI

"Büyüyünce ne olacaksın" sorusuna, "Doktor olacağım" yanıtını almayan emekçi aileler; hayal kırıklığı yaşamadan, çocuklarının düşünsel ve duygusal gelişimleri için insani değerlerin ve emeğin yüceltildiği, yeterli beslenme olanaklarına kavuşabilecekleri ve yeteneklerini özgürce geliştirebilecekleri ortamların yaratıldığı sosyalist toplumun kavgasını vermelidir.

KIBRIS ÜZERİNDEKİ EMPERYALİST OYUNLAR

Aslı A.

Tarihsel gerçeklerin saptırılamayacağı, er geç bir gün aydınlığa çıkacağı son gelişmeler ile bir kez daha kanıtlanmıştır. Yıllarca, biz sosyalistlerin bıkıp usanmadan yazıp dile getirmeye çalıştığımız, ülkemiz üzerindeki emperyalist oyunlar, İngiliz arşivlerinin açılması ile su yüzüne çıkmaya başlamıştır.

İngiliz gizli belgelerinde yer alan ve 30 yılı aşkın bir süre geçtiği için açıklanan bu anlaşmaya geçmeden önce, dönemin dünya konjoktürüne bir göz atarak, çok kısa bir şekilde Kıbrıs gerçekliğinde görüşlerimizi özetleyelim.

II. Dünya savaşı sonrası, yeni şekillenmeye başlayan emperyalist bloklar ve Sovyetler Birliği'nin savaş sonrası ezilen halklara dolaylı ve doğrudan yardımı, ulusal kurtuluş savaşlarının Marksizm-Leninizm ilkeleri ile donanması gibi gelişmeleri gündeme getirmiş çeşitli ülkelerde işçi sınıfları öndeliğinde komünist partilerin oluşması sonucunu doğurmuştu. Savaş sonrası yeni emperyalist lider ABD, İngiltere'den farklı bir strateji izleyerek sömürge toplumların anti-sovyet "bağımsız" devletler

kurmalarını teşvik ediyordu. Ancak bu bağımsız devletin ne kadar bağımsız olacağını biraz ileride yazacağımız gizli belge ile ortaya koyacağız.

Dünya pazarlarının paylaşımı emperyalist devletler arasında her zaman sorun olmuş bu amaç doğrultusunda paylaşım savaşlarına dahi girilmişti. Ancak II. Dünya savaşı sonrası bir sosyalist bloğun oluşması emperyalistlerin kendi aralarında ittifaklara girmeleri sonucunu doğurmuştu. NATO bu sürecin sonucunda, komünist tehlikeyi önlemek için oluşturulmuştu. 1953'ten sonra Stalin'in ölümü ile S.S.C.B revizyonizm batağına gömülmüş ve bürokratik bir burjuva devlete dönüşmüştü. Dünya ölçüsünde ABD'nin başını çektiği batılı emperyalist ülkelerle Sovyet emperyalizminin başını çektiği ülkeler arasında askeri, siyasi ve ekonomik bir savaş sürmekteydi. İşte bu dünya konjoktüründe Kıbrıs'ı ele alıp incelemeliyiz. Tüm bu gerçekler doğrultusunda ABD ve İngiltere Ortadoğudaki çıkarları uğruna Kıbrıs'ı ellerinde tutmak istemişler ve bu uğurda aralarındaki çıkar çatışmasını belirli bir

süre içinde olsa bir tarafa bırakabilmişlerdir. 1950'li yıllar soğuk savaşın en sıcak yılları oldu Kıbrıs Cumhuriyeti soğuk savaşın bir çocuğu olarak doğdu. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türkler de bu savaşa çaresiz boyun eğdi. Elbette soğuk savaşın sağ kampında militanca yer alan Türkiye ve Yunanistan da Kıbrıs üstüne anlaşmazlıklarını bir köşeye bıraktılar. Soğuk savaş rüzgarları dinginleşmeye başlar başlamaz hakim sınıflar anlaşmazlıklarını gönlünce haykırmaya başladılar ve Kıbrıs Cumhuriyetini tarihe gömdüler.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, neden ve nasıl kurulduğuna ait, yıllarca dile getirdiğimiz görüşlerimizi yukarıda özet bir şekilde tekrar anlatmamızın nedeninin İngiliz arşivlerinin açılması ile gündeme gelen bir "gizli anlaşmadan" dolayı olduğunu söylemiştik. Bu anlaşmanın tarihçesi ve içeriği kısaca şöyledir:

İngiliz sömürge idaresinin yerini Kıbrıs Cumhuriyeti'nin alması ile ilgili olarak toplanan Zürih Konferansı sırasında Türkiye Başbakanı Adnan Menderes ve Yunanistan Başbakanı Konstantin Karamanlis 11 Şubat 1959 günü İngiliz

Dışişleri Bakanı Lord Perth'in huzurunda "gizli" kalmak kaydıyla şu hususlarda anlaşmaya vardılar:

1. Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin NATO'ya girmesini destekleyecekler, her iki hükümet de adada NATO üstlerinin kurulması konusunda anlaşmaya varmayı kabul eder.

2. Türk ve Yunan hükümetleri Kıbrıs Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanı yardımcısının adada komünist parti faaliyetlerinin yasaklanmasını isteyecekler.

3. Üçlü ordunun komutanı Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan tarafından seçilecek.

4. Anlaşmanın imzalanmasından sonra Kıbrıs'taki tüm acil durumlar, olağanüstü önlemler kaldırılacak ve genel af ilan edilecek.

5. Kıbrıs Anayasası yukarıdaki maddeler çerçevesinde hazırlanacak.

(Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi, 8.2.97)

İşte "bağımsız" Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ne kadar bağımsız olduğunu gösteren somut tarihsel bir anlaşma, fazla söze gerek var mı?

ARNAVUTLUK KAPİTALİZMİN PENÇESİNDE KIVRANIYOR

15 Ocak 1997'den beri Arnavutluk'u saran gösteriler ve halk ayaklanması artarak büyüyor. Ülke hızla yoksulluğa sürüklenmektedir. Yoksulluğa işsizlik eklenmektedir. Tüm bunlara ek olarak bir de banker krizi yaşanınca tepkiler doruğa çıktı. Arnavutluk'ta resmi faizlerin yüzde 50 olduğu bir ortamda iki banka yüzde 300 faiz vereceğini vad ederek halkın tüm birikimlerini topladılar. Halkın birçoğu ellerindeki küçük mülklerini de satarak bu bankalara yatırdılar. Kısa zamanda bu iki banka topladıkları mevduatların üstüne yatarak iflaslarını ilan ettiler. Yıllarca biriktirdiği her şeyi bir anda kaybeden halk çılgına döndü. İktidardaki Demokrat Parti'nin binalarına saldırdı, yolları kesti, polisle çatıştı. Devlet güçlerinin engellemelerine karşılık gösteriler artarak sürüyor.

Kapitalizmin pençesinde inleyen Arnavutluk Halkı yüzde 237'lik enflasyonla boğuşuyor. IMF ve Dünya Bankası'nın reçetelerini uygulayan yönetim emperyalizmin uşaklığını yapmaktadır. Balkanların kaynayan kazanlarından birisi olan Arnavutluk, emperyalist blokların hegemonya savaşında yoksullukla boğuşuyor.

Gerek TC'de gerekse KIBris'in Kuzeyinde Halkın paralarını "batıran" ve üstüne yatan birçok banka, banker olayı yaşanmamış mı? İşte kapitalizm her yerde aynı saldırganlığını ve sahtekarlığını sergilemektedir.

ZAİRE'DE DİKTATÖR MOBUTU'NUN İKTİDARI SALLANIYOR

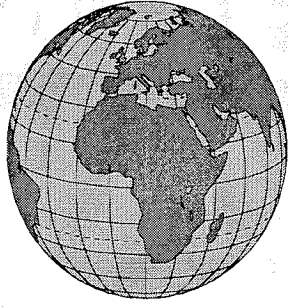
1965 yılından beri 32 yıldır Zaire'yi diktatörlükle yöneten Mobutu'nun koltuğu tehlikeye girdi. Ülkede Tutsi Azınlığın başlattığı ayaklanmas giderek büyüyor. Emperyalist Fransa'yı arkasına alan Mobutu direnmeye çalışıyor.

Yıllardır Zaire'de açlık ve ölüm kolgezmektedir. Enflasyon yüzde 750'lere ulaşmıştır. Nüfusun yüzde 80'i işsizdir. 40 milyon nüfuslu ülkede yoksulluk, açlık, iç savaş halkı kırarken bütçenin büyük bir kısmı silah harcamalarına akmaktadır.

Ülke bu durumda iken Mobutu Rejimi lüks bir yaşam sürmekte ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde malikanelerde safahat sürmektedir.

İsyancıların lideri Kabila ve güçleri Mobutu'nun Rejimini köşeye sıkıştırıyor. Ülkede yaşayan 200'e yakın ırk ve milliyetin nefretini kazanmış Mobutu Rejimi yıkılırsa, emperyalistler ülke içinde milliyet kavgalarını körükleyeceklerdir.

Fransa'nın ikiyüzlü tavrı Zaire dramında bir defa daha ortaya çıktı.

BREZİLYA'DA TOPRAKSIZ KÖYLÜLER AYAKTA

Brezilya Topraksızlar Hareketi (MST)'nin başlattığı "Toprak Reformu, İş ve Eşitlik için Yürüyüş" adlı uzun eylem organizasyonu çerçevesinde, hükümeti protesto yürüyüşlerine ülkenin her yanından binlerce köylü katıldı. Yürüyüş, Rio de Janeiro'da parlamento binasının önünde bir gösteri ile son bulacak. Köylüler, toprak reformu, adalet, eşitlik gibi taleplerinin yanı sıra, ortaya koydukları bu eylemlerle, 17 Nisan 1996 tarihinde toprak reformu için gösteri yapan köylülere rastgele ateş açan ve 19 köylüyü ve yine ülkenin değişik yerlerinde yer alan gösterilerde 21 köylüyü katleden katil polislerin ve onların amiri vali Almir Gabriel'in tutuklanıp cezalandırılmaması nedeniyle hükümeti protesto ediyorlar. Köylülerin bu eylemine gerek ulusal gerekse uluslararası örgütler büyük destek veriyorlar.

KISA - KISA

FRANSA'DA IRKÇILIĞA KARŞI EYLEMLER

Fransa'da, İçişleri Bakanı Jean Louis Debre tarafından hazırlanan ve "Debre Projesi" diye adlandırılan ve yabancılara karşı ırkçı bir içerik taşıyan, ülkede yaşayan çeşitli uluslardan işçi ve emekçilerin haklarını gasbeden yeni yabancılar yasa tasarısı, başta işçi ve emekçi sınıflar olmak üzere Fransız halkından şiddetli tepki gördü. İki haftadır sürdürülen gösteri yürüyüşlerine ve eylemlere katılan onbinlerce eylemci "eşitlik, kardeşlik, özgürlük herkes için" sloganlarıyla Alain Juppe hükümetini protesto ediyor.

Fransız emperyalistlerinin, kapitalist sistemin yaşamakta olduğu bunalımın sorumlusu olarak yabancılara ve göçmen

işçileri hedef gösterme çabaları, Fransız halkının içinde ters tepkilerin oluşmasına neden oldu. Başta en büyük işçi ve memur sendikaları (CGT, CFTD, FEN, FSJ, UNSA) olmak üzere, öğrenci örgütleri, meslek odaları, sinema, müzik, tiyatro, resim-heykel v.s. sanatçıları, avukatlar, hakimler ve aralarında Sosyalist Parti (ikiyüzlülüğüne rağmen), Yeşiller, Fransız İşçileri Komünist Partisi, Troçkistler gibi birçok örgüt ve siyasi partiler bu eylemlere katılmaktadırlar. 23 Şubat 1997 tarihinde Paris'te yapılan gösteriye yüzbinin üzerinde katılım oldu.

GÜNEY AFRİKA'DA GENEL GREV

Güney Afrika Cumhuriyetinin Mozambik sınırında bulunan Swaziland özerk bölgesinde serbest seçimlerin yapılması ve muhalefet partileri üzerindeki yasakların kaldırılması talepleriyle iki günlük genel grev yapıldı. Grev kararı alınırken, Swaziland Sendikalar Federasyonu'nun (SFTU) iki Yönetim Kurulu üyesi polis tarafından tutuklandı. Genel Başkan ise kaçmayı başardı. Grev eylemi ve SFTU, Güney Afrika Sendikalar Federasyonu tarafından desteklendi.

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

**OKU - OKUT
ELEŞTİR
KATKI YAP**

KAMUOYUNA ÇAĞRI

Değerli Dostlar;

Planlanan senaryolar gereği, efendilerinden aldıkları emirler doğrultusunda, çalışanların maaşlarını dahi gasp edip vermeyerek Kib-Tek'i kamuoyuna zarar eden ve batmış bir kuruluş olarak göstermeye çalışan yönetenler özelleştirme emellerini gerçekleştirmek için kamuoyunu tepki göstermemesi için hazırlamak istemektedirler.

- ☐ Özelleştirme: **GÖÇ** demektir.
- ☐ Özelleştirme: **ÇALIŞANIN SOKAĞA ATILMASI** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **SENDİKASIZ ÇALIŞTIRILMA** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **ENTEGRASYON** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **ÜLKEMİZİ PARSEL PARSEL SATMA** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **İŞSİZLİK** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **PAHALI VE KALİTESİZ ELEKTRİK** demektir;
- ☐ Özelleştirme: **TOPLUMUMUZUN KULLANAMAYACAĞI ELEKTRİK** demektir.

Değerli dostlar, toplumsal olaylara bu kadar duyarsız kalmanın zamanı geçmiştir. Kendi **ÖZ YURDUNDAN GÖÇ** etmek istemiyorsan, kendi **ÖZ YURDUNDA AZINLIK** olmak istemiyorsan, kendi **ÖZ YURDUNDA BARIŞ ve DEMOKRASİ** içinde **İNSANCA** yaşamak istiyorsan duyarlı olmanın zamanı gelmiştir. Bu mücadeleye sen de katıl, omuz ver. **EL-SEN'in 5/3/1997 tarihinde saat 9.30'da PEYAK önünden başlayacak ÖZELLEŞTİRMeye HAYIR** protesto yürüyüşüne toplumsal duyarlılığı olan sizleri de bekliyoruz.

BU MEMLEKET BİZİM GELİN BİRLİKTE SAHİP ÇIKALIM.

EL-SEN

FORUM 3. YILINDA

Üç yıl önce, Londra'da, Şubat 1994 tarihinde bir grup Kıbrıslı Türk ve Rum ilerici bir araya gelerek Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türkler Arasında Dostluk ve İşbirliği için FORUM'u oluşturdular. Forum'un amaçlarını açıklayan tanıtım bildirgesinin tercümesi şöyle:

KIBRISLI RUMLAR VE KIBRISLI TÜRKLER ARASINDA DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ İÇİN FORUM

Adres:
Dostluk İçin Forum, 12 A Asylum Road, Peckham, SE15 2RL Tel: 0171 277 8690

NE İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ
DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ

FORUM, Şubat 1994'te, Londra ve Kıbrıs'ta yaşayan, bağnaz tavırlar ve nefretten uzak, Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumlar arasında Dostluk ve İşbirliği yaratma ve güçlendirme hedefi ile kurulmuştur.

TÜM YABANCI ORDULARA KARŞI OLMA
Kıbrıs halkının müreffeh ve barışçı bir geleceğin sahibi olabilmesinin yolu TÜM yabancı ordu ve üslerin adadan uzaklaştırılmasından geçer,

YENİDEN BİRLEŞME (BİRLİK)

İngiltere'de yaşayan Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türkler arasında bir bölünmüşlük, sadece, Kıbrıs'ta adanın **YENİDEN BİRLEŞTİRİLMESİ**'ne karşı çıkanlara yarayacaktır.

ANLAYIŞ

Forum, birbirlerinin (Kıbrıslıların) kaygılarının

anlaşılması ve farklılıkların barışçıl diyalogla çözülmesi için uğraş verir.

KARŞILIKLI SAYGI

Ada'da kalıcı bir barış inşa etmek, ancak, ortak deneyimlerin yanında kültürel farklılıkları tanımakla mümkündür.

FORUM FOR FRIENDSHIP AND CO-OPERATION BETWEEN GREEK CYPRIOTS AND TURKISH CYPRIOTS

Contact: Forum For Friendship, 12A Asylum Road, Peckham, SE15 2RL Tel: 0171 277 8690

WHAT WE STAND FOR:

FRIENDSHIP AND CO-OPERATION

The Forum was set up in February 1994 with the overriding aim of developing and strengthening Friendship and Co-operation between Greek Cypriots and Turkish Cypriots living in London and Cyprus, away from bigoted attitudes and hatred.

OPPOSITION TO ALL FOREIGN TROOPS

In order for the Cypriot people to have a peaceful and prosperous future, this requires the removal of ALL foreign armies and bases.

RE-UNIFICATION

Divisions between Greek Cypriots and Turkish Cypriots living in the U.K. will only help those in Cyprus who are opposed to the RE-UNIFICATION of the island.

UNDERSTANDING

The Forum stands for UNDERSTANDING each others concern and resolving any differences by peaceful dialogue.

MUTUAL RESPECT

It is only by recognizing cultural diversity/difference in Cyprus, as well as drawing on our common experiences, that we can build lasting peace on the island.

FORUM'UN ÖRGÜTLEDİĞİ VE KATILDIĞI EYLEMLER

- Video gösterisi ve tartışma
- 1 Mayıs Yürüyüşü
- Uluslararası Kadınlar Günü
- Tartışma: Kıbrıs Sorunu'nun Yaratılışı
- Kıbrıs Sorunu ve Milliyetçilik Tehlikesi
- Kıbrıs ve Avrupa Topluluğu

KIBRISLILAR, MİLLİYETÇİLİĞE VE TÜM YABANCI ORDULARA KARŞI BİRLEŞİNİZ!

PAST EVENTS ORGANISED & PARTICIPATED BY FORUM:

- Video followed by Discussion
- May Day March
- International Women's Day
- Discussion: The Making of the Cyprus Problem

FUTURE EVENTS:

- The Dangers of Nationalism and the Cyprus Problem, 21st July 1996, Haringey.
- Cyprus and the European Community, T.B.A.

Cypriots Unite

Against Nationalism

and ALL Foreign Troops

MUHAREBE OLARAK GREV A. S. LOSOVSKY

SENDİKALAR ÜZERİNE -2-

IV. Kumanda etmek değil, önderlik etmek

Geniş kitleleri harekete geçiren bir grev ya da lokavt, işçi hareketinin devrimci kanadının nüfuzunu genişletmek için elverişli bir ortam yaratır. Ama bu nüfuz ancak, yönetici unsurlar kitlelerle özel bir temas ve grev yönetimiyle grevçiler arasında sağlıklı ilişkiler kurduklarında artabilir. Grev yönetimi, bir an için bile kitlelerle bağı kaybetmemeyi başarmalı, sürekli rapor sunmaya önem vermeli, üyeleri arasına yeni enerjik ve çalışkan insanlar katmaya ve çalışmalarını her işçinin denetleyebileceği şekilde sürdürmeye çalışmalıdır. Grev yönetiminin grevçilere karşı hotzotçu bir tavır takındığı, çok önemli sorunlarda kendi başına karar vermeye çalıştığı ve hatta belli taleplerden vazgeçmeye ve grevi kaldırmaya kadar ileri durumlar özellikle tehlikelidir. Emirler ve gizli diploması sistemi, grev yönetimlerinin davranışları arasından sökülüp atılmalıdır. Grev yönetimlerinin rolü ve önemi ancak, kitlelerin denetimi altında oldukları ve grev mücadelesinin önemli sorunları üzerine onlarla birlikte karar verdikleri sürece ve ölçüde artacaktır. Elbette ki grev yönetimlerinin kitleler tarafından denetlenmesi ve grev yönetiminin kitlelerle temas halinde olması, grev yönetiminin gerektiğinde duruma uygun olarak kendi başına çabucak kararlar almasını dışlamaz. Son grevlerin deneyimleri bu bakımdan titizlikle incelenmeli ve grev yönetimlerinin kumanda etme tavrına düşükleri tüm

konarak iktisadi mücadelelerin gerçekten bağımsızca yönetimi gerçekleştirilebilir. Grev yönetiminin reformist sendika aygıtına en küçük bir ideolojik ve örgütsel bağımlılığı, reformist sendika aygıtına karşı mücadelenin zayıflatılması, grevin yenilgisine, sendikal muhalefetin ve onun inisiyatifıyla ortaya çıkan grev yönetimlerinin otoritesinin azalmasına yol açabilir.

VI. Grev ve lokavt dönemlerinde birleşik cephe sorunu

Yaklaşmakta olan bir çatışma dolayısıyla kitlelerde meydana gelen kaynaşma, tabandan birleşik cephe oluşturulması için elverişlidir. Çatışmanın patlamasından önce, birleşik cephe lehine ajitasyon ve propagandanın, örgütsel adımlar atmaya geçmek gerekir. Bu doğrultuda şunlar gereklidir:

1. Seçilebilir bütün organlara komünist, sosyal-demokrat, hirsitiyan, örgütsüz vb. bütün yönetimlerden en iyi ve mücadelelerde en deneyimli

konusunda anlaşma yapan Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları sert bir şekilde mahkum edilmelidir. Bu birleşik cephe değil, birleşik cephenin kötü bir karikatürüdür.

8. Bir grev ya da lokavt sırasındaki birleşik cephenin görevi, kitlelerinin mücadele yeteneğinin artırılmasıdır, önderlerin birbirini karşılıklı olarak gözetlemesi değil. Bu nedenle, reformist örgütlere mensup işçilerle sıkı bir birleşik cephe doğrultusundaki çizgimiz, reformist sendika ağalarına karşı amansız bir mücadeleyle elele gitmelidir.

9. Mücadelecilerin saflarını pekiştiren en etkin birleşik cephe yöntemlerinden birisi, mücadele organlarının yönetimi altında, burjuva ve sosyal-demokratik polise, burjuva ve sosyal-demokratik yerel makamlara karşı kitle gösterilerinin ve s o k a k yürüyüşlerinin örgütlenmesidir.

V. Grev Yönetimleri ile reformist sendika aygıtı arasındaki karşılıklı ilişkiler

Reformistler ya grev yönetimlerinin bizzat tayin ediyorlar, ya da bunlara katılmanın yolunu bulmaya çalışıyorlar. Lodz deneyimleri, grev yönetimlerine reformist birliklerin temsilcilerinin gitmesine izin vermenin, yenilginin başlangıcı anlamına geldiğini göstermektedir. Bundan dolayı, grev yönetimlerinin sosyal-demokrasinin ve reformist sendika bürokrasisinin etkisinden korunmasına özel bir dikkat gösterilmelidir. Bu yapılırken, reformist birliklerin resmi temsilcilerinin grev yönetimine alınmasına karşı kararlı bir mücadele yürütülmelidir. Reformist birliklerin hiçbir resmi temsilcisi kesinlikle grev yönetimlerine alınmamalıdır. Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları, reformistlerin grev yönetimlerine sızma çabalarına karşı, grev yönetiminin tüm üyelerinin örgütlü ve örgütsüz tüm işçiler tarafından seçilmesi talebini koymalıdır. Grev yönetimlerinin yalnızca birlik üyeleri tarafından seçilmesi şeklindeki reformistlerin çabalarına karşı da aynı şekilde mücadele edilmelidir. Grev biçimsel olarak reformist bir birlik tarafından yönetiliyorsa, bu durumda bunların bir yada iki temsilcisi, birlik yönetim kurulunun ne yaptığı konusunda rapor sunmak üzere, danışma oyuna sahip olarak alınabilir. Grevin başında durdukları gerekçesiyle sendika bürokrasisine karşı mücadeleyi yumuşatma çabaları enkararlı bir şekilde reddedilmelidir. Reformist sendika bürokratlarını, onların grev boğma yöntemlerini, üç kağıtlarını, burjuvazi ve burjuva devletle cilveleşmelerini vs. teşir etmek için tam da grev hareketi sırasında enerjiyi onkatına çıkarmak gerekir. Bu teşir, yalnızca parti basını üzerinde değil, aynı zamanda özellikle grev yönetimi üzerinden de yapılmalıdır, çünkü ancak reformistlerin hakim olduğu sendika aygıtının karşısına grev yönetimi

durumlar sıkı bir
eleştiriyeye tabi tutulmalıdır.

işçiler seçilmelidir.

2. Grev yönetimleri, tek t e k işçi gruplarını, yürütülen çalışma i l e ilgili rapor sunma işi ile görevlendirmeli, böylece rapor sunma tekeli hristiyanlar arasında hristiyan birliklerden, sosyal-demokrat işçiler arasında sosyal-demokrasinin elinden alınmalıdır.

3. Partisiz ve reformist işçilerin doğrudan ortak çalışmaya ve mücadeleye doğrudan katılmaya çekilebilmeleri için, onlara grev yöneti,minde hertürlü fonksiyon verilmelidir.

4. Partisiz, hristiyan ve sosyal-demokrat işçiler grev yönetimlerinin faaliyetleri üzerine rapor sunduklarında, bu raporların kendi basınlarında da yayınlanmasını sağlamalıdır.

5. Grev ve lokavt dönemlerinde, örgütlü ve örgütsüz kadın ve erkek işçiler, gençler arasında en iyilerini ve çalışanlarının mücadelenin yönetici kademelerine seçilmesi için özel, geniş konferansların toplanması büyük yararara sahiptir.

6. Grev ve lokavt dönemlerinde tüm aşırı birleşimlere* ve önderler arasında tepeden bir birleşik cephe oluşturulmasına karşı mücadele edilmesine özel bir dikkat sarfedilmelidir.

7. Reformist önderlerle birbirini karşılıklı bağışlama, karşılıklı olarak birbirini eleştiriden muhaf tutma vb.

10. Mücadele sırasında ustalıkla pratiğe geçirilen birleşik cephe, mücadelenin sona ermesinden sonra Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarını kitlelere sıkı bağlarla bağlamaya hizmet etmelidir. Bunun nasıl olacağını biçimleri, söz konusu ülkeye, sanayi dalına, işçi sınıfı içindeki güçler ilişkisine vb. göre ayarlanır. Elde edilen başarılarından mutlaka yararlanılmalı ve bununla pekiştirmelidir.

VII. Grev gözcüleri ve özkorumalı birlikleri

Grevin başarısı pek çok durumda, grev gözcülerinin nasıl örgütlendiğine ve grevçilerin, işveren yanlısı satılık çetelerin ya da grev kırıcıların saldırılarına karşı kendilerini savunmayı ve onları püskürtmeyi başarıp başarmadıklarına bağlıdır. Bu bağlantıda grev gözcülerinin ve özkorumalı birimlerinin örgütlenmesi özellikle büyük bir önem kazanır. Mücadele organlarının bu alandaki görevleri şunlardır:

1. Grev gözcülüğünü mutlaka bütün yönelimlerden işçiler çekilmeli ve grev gözcüleri birlikleri mücadelede sınanmış yoldaşların yanısıra örgütsüz, sosyal-demokrat ve hirsitiyan vb. işçilerin de çalışabileceği şekilde örgütlenmelidir.

2. Grev gözcüleri özenle seçilmelidir; bu amaçla yalnız gençler değil, aynı zamanda daha yaşlı erkek ve kadın işçiler ve özellikle de işçi eşleri kullanılmalıdır.

3. Grev sırasında mümkün olan en çok sayıda işçinin aktif bir şekilde çalışmasını sağlamak için, grev gözcülüğüne mümkün olan en geniş işçi çevreleri (kitlese grev gözcülüğü) çekilmelidir.

4. Grev kırıcılarına ve onları koruyan polise karşı işçi eşlerinin ve çocuklarının gösterilerini örgütlemenin büyük yararı vardır.

5. Grev gözcülüğü yapmak, her grevcinin yükümlülüğü olmalıdır; hiçbir işçi, çatışma sırasında belli yükümlülüklerin yerine getirilmesinden kaçmamalıdır.

6. Faşizmin ve beyaz terörün hüküm sürdüğü ülkelerde (İtalya, Polonya, Romanya, Bulgaristan) ya da işverenlerce ve reformistlerce örgütlenen bir grev kırıcılığının olduğu ülkelerde, daha grevin ilk anından itibaren, özkoruma birimleri oluşturulmalı ve bu birimlere en faal işçi kadroları çekilmelidir.

7. Grev gözcüleri ile devlet iktidar organları arasındaki çatışmalar üzerinden, yalnızca grev gözükleri değil, aynı zamanda tüm grevçiler kitleleri, işverenlerle burjuva devlet arasındaki ittifak temel gerçeği hakkında eğitilmelidir.

8. Grev gözcülüğünde ve özkoruma birimlerinde, spor örgütleri ve proleter kadın birlikleri üyelerinin kullanılması özellikle istenilen bir durumdur; bunlar bir grev sırasında büyük bir rol oynayabilirler.

9. Çeşitli polis ve özel muhbir örgütlerine (işyeri polisi, özel hafiyeler, işyeri muhbirleri, işyeri polisinin bir parçası olarak itfaiye vs.) karşı mücadeleye özel bir önem verilmelidir.

VIII. “Korsan” ya da “Gayriresmi” Grevler

Uluslararası reformizmin bütün iktisadi mücadeleleri zorunlu arabuluculuk yöntemiyle “barışçıl” bir şekilde sona erdirmeye, işçilerin taleplerini reformist sendika aygıtı aracılığıyla sistemli olarak sabote etme ve boğmaya yönelik politikası, geniş işçi kitlelerinin önüne, reformist sendika bürokrasisinin isteği olmaksızın ve isteğine rağmen, en temel talepler doğrultusunda mücadele sorununu koymaktadır. “Korsan” ya da gayriresmi grevler diye adlandırılan grevler yani ilgili sendikanın resmi merkez organlarının onayı olmaksızın ya da onların isteklerine rağmen işçiler tarafından ilan edilen grevler önceleri arasına sendika kurallarını kırıp geçen grevler, şimdi işverenlerin artan sömürüsüne ve şiddetlenen baskısına karşı koymanın tek çıkış yolunu oluşturuyorlar. Sendikanın onayı ve isteği olmaksızın meydana gelen grevlerin sayısı artıyor. Bunlar artık kitlese bir görünüm haline geldiler ve gelecekte daha da fazla böyle olacaklar. Burada çıkan görev, sendika bürokrasisi grev mücadelelerinden fazgeçme yönünde çaba gösterirken, bu “korsan” ya da “gayriresmi” grevleri tanımadır. Reformist birliklerin isteği olmaksızın ve isteğine rağmen yürüyen grevler, özellikle de sendika bürokrasisinin hala güçlü olduğu ülkelerde (Almanya, İngiltere), Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının son derece ciddi bir hazırlık göstermesini ve güç biriktirmesini gerektirmektedir. Herşeyden önce, kendi saflarında reformist sendika aygıtının gücünü küçümsemenin ve sendika bürokrasisinin isteği olmaksızın ve isteğine rağmen işçilerin bağımsız eylemlerinden korkmanın aşılması gerekir. Kitleler arasında günbegün ajitasyon ve propaganda yürütülmeli ve işçilerin reformist sendika aygıtından hiçbir şey bekleyemeyecekleri, çünkü bu aygıtın işçilerin en temel talepleri doğrultusundaki mücadelelerinin önünde yalnızca bir engel oluşturduğu vurgulanmaktadır. Böyle bir korsan ya da gayriresmi grev patladığında, kitlelerin inisiyatifini ve enerjisini uyandırmak özellikle gereklidir; çünkü ancak geniş kitleler mücadeleye aktif bir şekilde katılmaya teşvik edildiğinde, işverenlerin, burjuva devletin ve reformist bürokrasinin birleşik cephesi yanılabilir.

IX. Mücadele alanının genişletilmesi, yedekler sorunu

Sermayenin tröstleşmesi ve yoğunlaşması ile belirlenen şu anki ortamda, işçi sınıfı her iktisadi çatışmada yedekler sorunuyla karşı karşıya gelmektedir. Bitmeztükenmez para kaynaklarına sahip olan ve burjuva devletin ve reformist örgütlerin tüm gücüne

dayanan güçlü işveren örgütleri karşısında, nisbeten büyük her iktisadi çatışma, işçi sınıfı açısından politik bir önem kazanır. Bundan dolayı, mücadelenin genişletilmesi, yeni katmanların mücadeleye çekilmesi ve yedeklerin yaklaştırılması, başlayan mücadelenin akışı ve sonucu açısından özel önem kazanır.

Mücadelenin genişletilmesi, dikey ve yatay çizgide, yani tüm işçileri ya da söz konusu sanayi dalında ya da diğer sanayi dallarında çalışanların önemli bir kesimini ya da tüm bölgenin işçilerini kapsayarak gerçekleşebilir. Her iki halde de mücadelenin genişletilmesi yalnızca, mücadele başlamadan önce ve özellikle de mücadele sürecinde bu işçi kategorileri arasında yürütülen ciddi bir ön hazırlık ve yoğun çalışma ile mümkündür. Hangi işçi kategorilerinin yardıma çekileceği sorunu, çatışmada taraf olan işçileri en hassas noktalarının nerede olduğuna bağlıdır. Her şeyden önce, söz konusu tröstle ilişkili olan ve ona tabi olan işlemler gözönünde bulundurulmalıdır. Dikkatlerimiz ayrıca ham madde sağlayan ya da üretilen ürünleri işleyen işletmelere yöneltilmelidir. İşverenlerin duruma göre mal teslim anlaşmalarını başka işletmelerle yapa bileceği ve eksik olan malları başka bölgelerden ya da yurtdışından getirebileceği vb. hesaba katılmalıdır. Kara ve deniz ulaşımının, elektrik ve gaz işletmeleri gibi kamu kuruluşlarının yardıma çekilmesi çok etkili bir silahtır. Bütün bu hallerde, yalnızca bizim mücadeleyi genişletme isteğimiz değil, aynı zamanda etkimizin sınırları kitlelerin hazırlık derecesi ve bu kitlelerde var olan dayanışma ruhuyla mücadeleye katılmaya hazırlik derecesi, yani genel durum göz önünde bulundurulmalıdır. Buradan çıkan sonuç, mücadele hazırlığı sırasında ve mücadele süreci içinde, hareketin diğer sanayi dallarındaki geniş proleter kitlelerden soyutlanmasının, kendi içinde ciddi tehlikeler taşıdığına göz önünde bulundurulması gerektiğidir.

X. Reformistler tarafından boğulmasından sonra mücadelenin devam ettirilmesi

Kuzey Fransa’daki, Ruhr bölgesindeki, Lodz’daki vb. son grevlerin deneyimleri, reformistlerin, hareketi hemen başlangıcında boğmayı başaramadıklarında, işçilere arkadan saldırmak amacıyla mücadeleye süreci içinde grev kırıcılığı için uygun anı beklediklerini gösterdi. Reformistler, belli işçi katmanları üzerindeki etkilerinden yararlanıyorlar. Çünkü en pasif unsurlar sürekli olarak mücadelenin durdurulmasını- hem de sosyalizm adını öneren ve kitle hareketlerini birbiri ardından sistemli bir şekilde boğanların peşinden gideceklerdir. Hareken genel kural olarak, işçilerin bilgisi ve isteği olmaksızın, kulis arkalarındaki görüşmelerle boğulmaktadır. Bu nedenle, Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları, çatışma öncesinde ve sırasında, mücadelenin sona erdirilmesi konusunun işletmelerdeki genel işçi toplantılarında karara bağlanması için amansız bir mücadele yürütmelidirler. Reformistlerin son grevler sonrasındaki grev kırıcılığı taktiği, işçilerin çoğunluğunun tekrar işbaşı yapmasına yol açtı ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının tayin edici bir etkiye sahip olduğu işletmelerde ve bölgelerde mücadelenin devam ettirilip ettirilemeyeceği ve devam ettirmek gerekip gerekmediği sorunu tüm büyüklüğüyle Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının önüne çıktı.

Lodz’da ve Kuzey Fransa’da genel hareketin bastırılmasından sonra Lodz’daki Widsew işletmelerinde ve Haluin’de mücadelenin sürdürülmesi hem politik ve hem de taktik olarak tamamiyle doğruyd.

Elbette ki mücadele bu koşullar altında son derece zorlaşır, çünkü işçilerin güçleri artık kırılmıştır ve sosyal-demokrasinin ve Amsterdam Enternasyonalinin grev kırıcılığı taktiğinin yol açtığı geri çekilme, mücadele edenler üzerinde moral bozucu bir etki yaratır. Ama buna rağmen belli durumlarda mücadelenin devam ettirilmesi kesinlikle zorunludur, aksi taktirde gelecekteki tüm grevler de reformistlerin sistemli grev kırıcılığı politikasının sonucu olarak boğulacaktır. İşçilerin çoğunluğunun dökülmesinden sonra mücadelenin devam ettirilmesi, mevzilerinde direnen istisnasız tüm işçilerden muazzam bir dayanıklılık, özel bir birlik ve beraberlik, son derece gelişmiş hedef bilinci ve muazzam bir enerji talep eder. Çünkü ancak bu koşullarda salt dayanmakla yetinmeyip, aynı zamanda bu kısmi mücadeleyi kazanmak da mümkündür. Böyle birçok grevin (Lotz’daki Widsew grevi vb.) yenilmesinden harikle, bu mücadele yönteminin yanlış olduğu

sonucunu çıkarmak yanlıştır. Tam tersine buradan çıkarılacak sonuç, Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının benzer durumlarda, toplumsal cephenin bir kesitinde mücadele eden işçilere yardım etmek amacıyla tüm ülkedeki kitleleri örgütlemek ve seferber etmek üzere çabaları artırmak getektğidir.

XI. Mücadelenin boğulması nasıl engellenebilir?

Reformist sendika aygıtının sistemli grev kırıcılığı taktiği, mücadelenin boğulmasını nasıl engellenebileceği sorununu tüm kapsamıyla ortaya atmaktadır. Burada Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının önünde uzun süreli özel görevler durmaktadır. İşçi kitleleri, ancak kitleler üzerindeki reformist etki tamamiyle yok edildiğinde, hareketin boğulmasından tamamiyle korunabilirler. Mücadele ne denli keskinleşirse, sermayenin işçi sınıfı içindeki reformist ajanlarına karşı da o denli amansız bir mücadele yürütmeliyiz. Bu görevlerin yerine getirilmesi, geniş kitlelerin sınıf mücadeledi temelinde birleştirilmesi amacıyla uzun yıllar gerektiren örgütsel çizgi politik, ajitatif çizgi ve politik ajitatif propagandist çalışma gerektirir. Burada zaman süresi, bizim ustalığımıza, enerjimize, tutarlılığımıza, ısrarlılığımıza, en büyük sabır ve esnekliğe ve politik yetkimizin genişleme hızına -ki bu özellikle önemlidir- bağlıdır. Bu uzun süreli görevin yerine getirilmesi için gerekli olan kılavuz, bütün ayrıntıları ile hazırlanarak, Komintern ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalı kongreları tarafından ortaya komuştur. İçinde bulunduğumuz iktisadi mücadelelerinin büyümesi somut koşullarında Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarına düşen özel görevlerde ise durum değişiktir. Burada, verili cephe kesitindeki verili mücadelenin başarıyla sonuçlandırılmasının ön koşulu, bunların sistemli bir şekilde yerine getirilmesi olan bir dizi somut görev ortaya çıkmaktadır.

Mücadelenin başarısı için şunlar zorunludur:

1.Sermayenin bütün müttefiklerine karşı mücadele keskinleştirilerek sürdürülmelidir; bu yapılırken, çatışmanın başlamasından önce özellikle de çatışma sırasında, işçiler düşmanın kendi safları arasında olduğu konusunda uyarılmalıdır.

2.Lokavt komisyonlarına grev yönetimlerine ve diğer mücadele organlarına seçimlerde, sosyal- demokrasi ve sendika bürokrasisi ile, bağı olan tüm kişiler grev kırıcıları olarak red edilmelidir.

3.Mücadele yönetimlerine, yalnızca işçi sınıfının davasını savunduklarını hala hazırda kanıtlamış olan kişilerin seçilmesine çalışılmalıdır.

4.Çatışma sırasında, zorunlu arabuluculuk ve mücadeleyi boğmanın diğer burjuva-reformist yöntemlerine karşı mücadele on katına çıkarılmalıdır.

5.Reformist sendikalara ve onların sınıf işbirlikçisi taktiğine olan güven sistemli bir şekilde yıkılmalıdır.

6.Grev süreci içinde, reformist sendika önderlerinin her şüpheli adımına karşı, yalnızca basında değil, aynı zamanda esas olarak da grev toplantılarında, teslimiyetçiliği, kulis ardındaki pazarlıkları ve grev kırıcılığını mahkum eden kararlar alınması yoluyla tepki göstermelidir.

7.Sendika organlarının (yönetim kurulu, delege toplantıları, vs.) kendi başlarına mücadelenin sona erdirilmesine ilişkin kesin karar almalarına karşı karşı bir mücadele yürütülmelidir. Bu sorunlara, örgütlü ve örgütsüz tüm işçiler ve tüm kitle tarafından seçilmiş mücadele organları karar vermelidir. Unutulmamalıdır ki, örgütlü grev kırıcılığının üstesinden ancak sağlam ve bütünlüklü bir örgütlülükle gelinebilir. Bundan dolayı, mücadelelerden önce ve özellikle de mücadele süreci içinde, artan politik etkimizi adım adım örgütsel olarak pekiştirmek yoluyla, fraksyonları yada devrimci sendikaları pekiştirmek, sendikal muhalefeti genişletmek ve yüklenmek zorunludur. Tam da büyük mücadeleler döneminde partinin, sandikal muhalefetin ve devrimci birliklerin tüm organları tüm kuvvetleri ile çalışmalı ve yeni işçi katmanlarını reformist grev kırıcılığına karşı mücadeleye çekmelidirler.

Sonuç olarak, yalnızca saflarımızın pekiştirilmesi ve birleştirilmesi doğrultusundaki çetin, sistemli ve sıkı bir çalışma, bize, grev kırıcılığını kırma ve işverenlerin, burjuva devletin ve reformist sendika aygıtının birleşik cephesine karşı çatışmanın başarıyla sonuçlandırılması olanağını sağlayacaktır.

-SÜRECEK-

KARL MARX'I ANIYORUZ

Marksizmin kurucusu Karl Marx, 14 Mart 1883'te Londra'da öldü. Onun en yakın arkadaşı Engels, yakın arkadaşlarından W. Liebknecht'e Marx'ın ölümünü şöyle bildirmişti.

"Yüzyılımızın ikinci yarısının en büyük zihni düşünmez oldu. Onun iki dakika yalnız bıraktıktan sonra koltuğunda uyumuş bulduk." (Engels'in W. Liebknecht'e Marx'ın ölümünü bildiren mektubu, 14 Mart 1883)

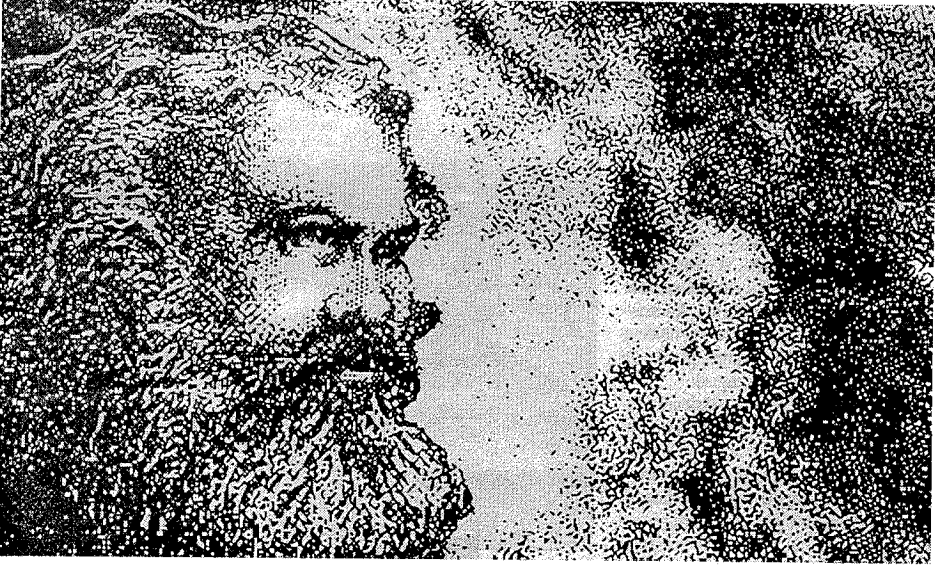
Gerçekten de dünya proletaryasının büyük önderi Karl Marx, 19. yüzyılın en büyük düşünürü idi. O, insanlığın gelişme yasasını, yani yasaların, devlet kurumlarının, sanatın, dini düşüncelerin vs. altında yatan olgunun yaşam için gerekli üretimden kaynaklandığı temel olgusunu ortaya çıkardı. Marx, olguları ve olayları incelerken ise materyalizmle başlamak ve bunların diyalektik gelişme çerçevesinde incelemek gerektiğini gösterdi.

Fakat Marx bununla kalmadı. Marx, kapitalizmin işleyiş yasalarını tüm çıplaklığı

sınıf olduğunu tüm dünyaya kanıtladı. Hasımları ile savaşında Marx, proletaryanın enternasyonal örgütü Birinci Enternasyonal'i yarattı.

Paris Komünü'nün yenilgisinden yirminci yüzyılın başına kadarki "barışçıl" dönemde Marksizm, öyle bir yaygınlaştı ve zenginleşti ki, burjuva liberalizm kendini ayakta tutmak için sosyalist oportünizm kılığına girmek zorunda kaldı. Burjuvazi, Marksizm'i kendi içinden yenmeye girişti, fakat başaramadı.

Marx ve Engels, Marksizm'in bir bilim olduğunu vurguluyordu. Bunun bilincinde hareket eden Lenin, yirminci yüzyılda kapitalizmin emperyalizme dönüştüğünü göstererek, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Marksizm'i geliştirdi, enternasyonal proletaryaya yeni teori ve taktikler (Leninizm) sağladı. 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, Marksizm öğretisini yirminci yüzyıl toplumunda hayata geçirerek (Paris Komünü'nden sonra) dünyada ilk proleter devleti kurdu. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında,

ile sergiledi, kapitalizmin temel yasasının artı-değer sömürüsü olduğunu, işçilerin nasıl köleleştirildiğini berrak bir şekilde kanıtlayarak burjuva ekonomi-politiğin kısır döngüsüne son verdi.

Bilimi devrimci bir güç olarak gören Marx, komünist toplumun, kapitalist toplumdaki üretici güçlerin gelişmesi ve içindeki antagonizmaların çatışması sonucu, kaçınılmaz olarak doğacağını gösterdi. Kapitalist toplumun devrimci çöküşünün, proleter sınıf savaşımı ile gerçekleşeceğini gösterdi ve bu uğurda savaşım verdi.

Marx bu bilimi en yakın arkadaşı Engels'le yarattı.

Varlıklı sınıfların, dünyanın her bucağına yayılan Marksizm'i neden bir "öcü" olarak gösterdiklerini anlamak, zor olmasa gerek... Burjuvazi, kendi çıkarlarını korumak, işçileri sömürebilmek ve kapitalizmi ayakta tutmak için kendi aydınlarını, Marksizm'e karşı harekete geçirdi.

Fakat Marksizm, tarihte kendini kanıtlamış bir bilimdir. 1848'de yayınlanan Komünist Manifesto, Marksizm öğretisini tutarlı ve sistemli olarak açıkladı. Aradan 149 yıl geçmesine karşın Komünist Manifesto'daki temel önermeler hala güncelliğini koruyor.

"Marx için siyaset inceleme idi. O, boş siyasi konuşmalardan ve konuşmacılardan zehir gibi nefret ediyordu." diyordu W. Liebknecht. İncelemenin ne kadar önemli olduğunu unutmayan Marx, ütöpik sosyalizmin yanılgılarını pratik hayatta kanıtladı. Proletaryanın en devrimci sınıf olduğunu gösteren ve vurgulayan Marx, kapitalist dünyada bunu açıkça kanıtladı. 1871 Paris Komünü, işçilerin en devrimci

teker teker ülkelerde devrimlerin gerçekleşebileceğini kanıtlayan Leninizm, Lenin ve Mart 1953'te hayatını yitiren Stalin önderliğinde, Sovyetler Birliği'nde, sosyalizmin zaferini sağladı, komünist topluma doğru ilerledi.

Marksizm-Leninizm, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Doğu Avrupa'dan Çin'e kadar zafer kazanarak kapitalistlerin ve emperyalistlerin korkulu rüyası oldu. Marksizm-Leninizm'in devrimci ruhunu öldürmek gerektiğini iyi bilen burjuvazi, onu yeniden revizyondan geçirmeye girişti. Burjuvazi, Marksizm-Leninizm'e her noktada Marksizm-Leninizm adı ile saldırıya geçti. Komünist Manifesto'daki temel önermelerin eskidiği söylendi, sosyalizmin temel yasasının "insanların sürekli artan ihtiyaçlarını karşılamak" olduğu önermesi red edildi ve piyasa ekonomisine açıldı. Burjuvazi, revizyonizmi bir Truva Atı gibi kullanarak sosyalizmin kalelerini içten ele geçirdi; Marksizm-Leninizm öğretilerinin gerçekle ilgisi olmadığını göstermeye çalıştı ve hala çalışıyor.

Bugün, enternasyonal proletaryanın anavatanı kalmamıştır. Fakat, enternasyonal proletarya ve onun parçası Kıbrıs proletaryası, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in devrettiği MARKSİZM-LENİNİZM BİLİMİNİ kendine kılavuz alarak Marx'ın ünlü sloganını hayata geçirecektir: "İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur; kazanacakları koskocaman bir dünya vardır. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!" (Komünist Manifesto, Marx ve Engels).

MARKSİST KAVRAM DAĞARCIĞI

DEĞERİN EŞDEĞER BİÇİMİ

+ Bir metanın eşdeğer olduğunu söylemek, onun diğer metalar ile değiştirilebilir olduğunu ifade etmektir.

+ $x A = y B$ denkleminde $x A$ 'nın değeri $y B$ kadardır. Burda (B) eşdeğer konumunda kaldığı müddetçe değeri ifade edilmez. Burada (B), A metasının değerini ifade eden bir kullanım değeridir.

Birinci özellik

+ eşdeğer biçimini incelerken gözümüze ilk çarpan şey şudur: Kullanım değeri, karşıtının, yani değer, kendini belli ediş biçimi, görünürdeki biçimdir.

A'nın değeri büyüklük olarak verildiğinden, bu oran B'nin değerine bağlıdır. İster B eşdeğer, A nispi değer olsun, ya da A eşdeğer B nispi değer olsun, B'nin değerinin büyüklüğü, değer biçiminden bağımsız olarak, üretimi için gerekli emek-zamanı ile belirlenir.

İkinci özellik

Eşdeğer biçimin ikinci özelliği somut emeğin kendi karşıtının, yani soyut insan emeğinin ortaya çıkışı biçimi halini almasıdır.

Üçüncü Özellik

Eşdeğer biçimin üçüncü özelliği; bireylerin özel emekleri, karşıtlarının biçimini, yani doğrudan doğruya toplumsal emeğin biçimini almasıdır.

Eşitlik olmadan, değişim ortak bir ölçü ile ölçülebilme olmadan eşitlik olmaz. (Aristoteles)

Değer ifadesinin sırrı, yani her tür emeğin genel anlamda insan emeği oldukları için eşit ve eşdeğer bulunmaları, insanların eşitliği düşüncesi halkın önyargıları arasında yerleşmedikçe çözümlenemez.

4. BİR BÜTÜN OLARAK DEĞERİN BASİT BİÇİMİ

+ Bir metanın değerinin basit biçimi, başka türden bir meta ile olan değer ilişkisini, ya da aynı türden bir meta ile değişim-ilikisini ifade eden denklemde bulunur.

$A = B$ yani A değiştirilebilir B

+ Meta kullanım-değeri ve değişim-değeri olan iki yönünü, ancak, değişime girdiği anda açığa çıkar.

Bir metanın değerinin biçimi ya da ifadesi, değer niteliğinden doğar, bu değer ile değer büyüklüğü, değişim-değeri olarak ifade edilme biçiminden ortaya çıkmaz.

+ Bir metanın değerinin basit biçimi bu metanın içerdiği kullanım-değeri ile değer arasındaki karşıtlığın ortaya çıktığı basit biçimdir.

Basit değer-biçimi, aynı zamanda, bir ürününün, tarih içinde meta olarak ortaya çıktığı ilkel biçimdir, ve bu ürünlerin metalara dönüşmesi değer-biçiminin gelişmesi ile aynı hızla ilerler.

B. TOPLAM YA DA GENİŞLEMİŞ DEĞER-BİÇİMİ

BİRİNCİ GENİŞLEMİŞ NİSPİ DEĞER-BİÇİMİ

$x A = y B = z C = k D = m E = v b$.

+ Bu durumda, açıkça görüleceği gibi A ile B'nin veya A ile C'nin vs. değiştirilebilirliği B'nin veya C'nin ; veya onları üretenlerin bir özelliği değil,

A ile B veya A ile C'nin değişim oranlarını denetleyen şey, bunların değerlerinin büyüklüğüdür.

İKİNCİ ÖZEL EŞDEĞER BİÇİMİ

$A = B = C = D = E = v s$

Bu metaların (B C D E) herbirinin maddi biçimi, birçok meta içinde tek bir özel eşdeğer biçimidir.

-SÜRECEK-

Başyazı

(Sayfa 1'den devam)

Kuzey Kıbrıs "sol" siyaset kanadında, son zamanlarda yine cephe örgütlerinden söz edilmektedir. Küçük-burjuva önderlerin işçi sınıfı hareketinin zaafiyetinin üzerine inşa etmeye uğraştıkları cephe/ittifak/birlik v.s. modellerinin, yukarıda çerçevesi çizilen "Kıbrıs Anti-emperyalist, Anti-faşist Mücadele Cephesi" ile bir ilgisi yoktur. Tam tersine küçük-burjuvazinin emperyalizme teslimiyetinden başka bir şey değildir. Yapılmaya çalışılan, bir emperyalist gücün/lerin egemeliğini başka emperyalist gücünü/lerinki ile değiştirmektir. Buna ne anti-emperyalist mücadele, ne barış için mücadele, ne özgürlük ve bağımsızlık için mücadele, ne de küçük burjuvazinin çok değer verdiği Kıbrıs Türk Kimliği'ni yaşatma mücadelesi denebilir. Karşı çıkılan bugünkü statükonun alternatifi yeni bir emperyalist tahakküm olamaz. Küçük-burjuva önderler, bize emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden de bahsetmesinler. Emperyalistler arasındaki çelişki bizzat Ada üzerinde hegemonya rekabetinin oluşturduğu çelişkiden başka bir şey değildir. Bugün küçük-burjuva önderlerin yaslanmaya çalıştıkları emperyalist güçler, Kıbrıs sorununun esas sorumlularından başkaları değildir.

Gerçek bir anti-emperyalist mücadele cephesinin küçük-burjuvazi tarafından kurulması ve önderliğinin yapılması beklenemez. Sosyalistler bir an önce, politik ve ideolojik olarak yetkinleşip, sosyalizmi, cılız dahi olsa, işçi sınıfı hareketi ile birleştirerek siyasi örgütlerini kurmalıdırlar. Sosyalist işçi örgütü/partisinin öncülüğünü ve siyasi önderliğini yapacağı bir cephe gerçek anlamıyla anti-emperyalist bir mücadeleyi sürdürüp zafere ulaştıracaktır.

KIBRIS TÜRK İŞÇİ SINIFI VE KIBRIS İŞÇİ HAREKETİ, 1920 - 1963

-2-

Mihalis Mihailidis

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde Felsefe Doktorası yapmış olan bu makalenin Kıbrıslı Rum yazarı Mihalis Mihailidis, uzun yıllar AKEL'de görev yapmış ve daha sonra Kıbrıs Radyo Yayın Kurumunu'nda gazeteci olarak çalışmıştır. 1993'deki bir trafik kazasında yaşamını yitirmiş olan Mihalis'in bu araştırma yazısı, The Cyprus Review dergisinin Sonbahar 1993 sayısında, onun anısına yayımlanmıştır. (Türkçeye çeviren: Mehmet Sonuç)

Not: Teknik bir arıza nedeniyle geçen sayımızda meydana gelen son paragraftaki aksaklıktan dolayı özür diliyor, paragrafı baştan olarak yazımızın ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

KKP'nin hedeflerini resmen açıklayan Program'da ilk defa olarak, sosyal ve ekonomik işler yanında, açık siyasal tavırlar da yer almaktaydı. Bunlardan bir tanesi de, orta sınıf ve kilise tarafından desteklenen Enosis konusuydu doğrudan bir zıtlık arzeden, Kıbrıs'ın bağımsızlığı için mücadeleye destek verme tavrıydı. Bu tavır, Kıbrıs Türk kitlelerini KKP saflarına cezbetmişti.

Neos Anthropos, kısa yayın yaşamı süresince büyük muhalefet de cezbetmişti. Muhalefet, önce işçi kuruluşlarına, o zamana kadar artık çok iyi bilinen komünistlere ve Kıbrıs İşçi Hareketinin "kalesi" olan Leymosun İşçi Merkezi'ne karşı mücadele ile başlamıştı. Leymosun İşçi Merkezi'nin "1 Mayıs" duyurusunda, şöyle denmekteydi:

"1 Mayıs, dünyadaki fakir insanların bir kutlama günüdür. Bu günde ırk veya dini ne olursa olsun bütün işçiler, işçi ideolojisinin kurbanlarını anmak için kardeşlik içinde bir araya gelirler, güçlerini gösterirler ve yöneticilerinden, hayattaki haklarını talep ederler...Hiçbir işçi, hiçbir fakir emekçi ve işçi hareketine karşı sempatisi olan hiçbir vicdanlı ve eğitilmiş kişi, bu toplantıdan uzak durmamalıdır. İşverenlerin baskıları ve zenginlerin bizi sömürmesi, bizi, yani Türkleri ve Hristiyanları birleştirmelidir. Bundan böyle ırksal nefret ve dinsel fanatizm nedeniyle bölünmüş değiliz. Bunlar artık geçmişte kalmıştır. Şimdi hepimiz birer kardeş gibi, bu hayatta bize ait olan haklar için talepte bulunacağız. Kuruluşlarımızı taniyan, bize 8 saatlik iş günü sağlayan ve bizi sefaletten ve işverenin açgözlülüğünden koruyacak olan çalışma yasalarına ihtiyacımız vardır." (agy, 1.5.1926)

Kıbrıs Komünist Partisi, sömürge yönetiminin ve muhalefetin yarattığı işçi aleyhtarı bir atmosferde, Ağustos 1926'da resmen kuruldu.

KKP'nin "ekonomik ve siyasal durum" üzerine olan görüşleri, aşağıdaki alıntıda tipik olarak yansımaktadır:

"KKP, Kıbrıs'ın kapitalist ve emperyalist İngiltere'nin elinden kurtuluşunu hedefleyecek olan, İngiliz aleyhtarı birleşik cephenin oluşması için elinden gelen herşeyi yapacaktır. Yabancı bir fetihçinin ayakları, bu küçük adamızın toprakları üzerinde durduğu sürece, Kıbrıs halkının yararına herhangi bir değişikliğin getirilemeyeceği, bugün, daha önce olduğundan çok daha fazla açıktır. Ancak özgürlüğümüzü kazanıp, İngiliz emperyalizminin köleleri olmaktan artık çıktığımız zaman, ekonomik alanda da rahatça soluk alabileceğiz...Ve işte bütün tarafların çabalarını şimdi bu doğrultuda yapmaları gerekir...Ama sonuç getirmesi isteniyorsa, bu çabalar, birlik halinde yapılmalıdır. Hangi hizibe bağlı olursa olsun, ister orta sınıf veya işçi sınıfından, Rum veya Türk olsun, bütün İngiliz aleyhtarı unsurların yabancı egemene karşı mücadeleden işbirliği yapmaları bir gerektir."

KKP, öz-yönetim (self-government) sorununun, aşağıdaki taleplerin yerine getirilmesiyle çözümleneceğini görmüştü: a) 18 yaşın üzerindeki bütün erkek ve kadınlara seçme hakkının verilmesi; b) Kavanin Meclisi'nin gerçek bir parlamento haline dönüştürülmesi. Bu suretle Meclis üyeleri, azınlıklar için (Türkler, Ermeniler, Latinler vd) ayrı temsiliyet getiren, nisbi temsil sistemine göre, halk tarafından doğrudan seçilecek; c) Türk borçlarına karşılık Kıbrıs'ın ödemekte olduğu payın ortadan kaldırılması ve vergilerin orantılı olarak azaltılması; d) İngiltere'deki dondurulmuş bütçe fazlalıklarının Kıbrıs'a geri dönmesi ve bu paranın tarım ve sanayideki ilerlemeler için kullanılması; e) Kıbrıs'taki bütün askeri personelin geri çekilmesi ve ülkenin güvenliğine ilişkin sorumluluğun yerel sivil savunma muhafızına verilmesi" (agy, 8.1.1927) Doğaldır ki bu hedefler, bağımsızlık çizgisini seçtiği için KKP'ni eleştiren sağın direnci ile karşılaşmıştı. (İngiliz aleyhtarı birleşik bir cephenin oluşturulmasını tartışmak

destek vermiş ve madencilerin çalışma saatlerinin 10'dan 9 saate indirilmesi başarılmıştı.

İkinci bir grev, 25 Temmuz 1929'da yer almıştı. 6,000 maden işçisi işlerini durdurduğu için bu grev de başarılı idi ve taleplerini ilerletmek için bir gösteri düzenlediler. Talepler arasında, daha kısa çalışma günü, ücretlerde artış yapılması ve istedikleri yerden ekmek satın alma hakkı vardı. Son talep, Amiandos şirketinin işçilerini, şirketten ekmek almaya zorlaması üzerine ortaya konmuştu. Şirketin ekmeği daha pahalı olup, sadece 250-300 dirhem ağırlığındaydı. Grevin bir sonucu da, ekmeğin kalitesini yükseltmek ve tane fiyatını 60'tan 50 mil'e (5 sent) düşürmek olmuştu. Aşağıdaki alıntı, 1929'daki grevde KKP'nin katılımını tanımlamaktadır:

"Henüz yeni kurulmuş olmasına ve birçok üyesinin polis gözetimi altında bulunmasına rağmen, bu yeni parti, ada çapında önemli bir grevi örgütleyebilmiş ve Temmuz

1929'da 6,000 maden işçisi işlerini durdurmuştu. Şirket binası dışında bir gösteri düzenlemişler ve daha kısa iş günü, daha iyi ücretler ve istedikleri dükkandan ekmek satın alma özgürlüğünü talep eden sloganlar bağışmışlardı. Şirket işletmesi, işçilerden tekrar işlerinin başına dönmelerini istemiş ve bütün taleplerinin tatmin edileceğine dair vaadde bulunmuştu. Ama işçiler, şirketin sözüne güvenmeyi reddederek, grevlerini sürdürmüşlerdi. Birçok işçi tutuklanmış, ceza görmüş ve hapsedilmiş, bazıları işten atılırken, birçoğu da sürgüne gönderilmişti." (T.W.Adams, Akel: The Communist Party of Cyprus, California, 1971, s.17)

Grevin başarılı olmamasına rağmen, bu olay Kıbrıs işçi hareketinde bir dönüm noktası idi. Ekim 1931 olaylarından sonra, KKP'nin iki lideri, 8 sağcı lider ve kilise temsilcileri ile birlikte sürgün edildi. KKP liderleri Londra'da aşağıdaki duyuruyu yayımladılar:

"KKP, bir yıllık sağlıklı bir çalışmadan sonra, dinamik olarak durumunu yükseltmek, işçi sınıfını örgütlemek ve onun siyasal etkisini, devrimci sınıf bilincini geliştirme durumuna gelmişti. Kitlelerin kendiliğinden ayaklanmasına destek olacak tek parti idi. Parti, emekçi halkı, yani hem Rumları, hem de Türkleri örgütleyip, İngiliz boyunduruğu ve sömürsünden, yerli toprak sahipleri ile faizcilerden uzak, işçi ve tarım emekçilerinin özgür bir Cumhuriyetini kurma doğrultusunda, mükemmel devrimci bir yolda gütmeleri için onlara kılavuzluk yapmaya çabalamıştı. Ayaklanmanın kanla bastırılması, partimizin birçok aktif üyesinin tutuklanması ve Kıbrıs'tan "yaşam boyu" sürgün edilmemiz, devrimci çalışmalarımızı veya KKP'nin güçlendirilmesi mücadelemizi durdurmuyacaktır. KKP, işçi ve köylülerin ekonomik taleplerinin derhal yerine getirilmesi, "Ulusal-Enosis" liderlerinin ihanetini ve onların karşı-devrimci "Yunanistan'la Birleşme" sloganlarını önlemek ve işçi ve köylülerin Özgür bir Kıbrıs Cumhuriyeti için birleşik cephesi mücadelesine devam edecektir." (KKP'nin iki lideri., Haralambos Vatiliotis (Vatis) ve Kostas Skeleas idi.)

Ekim olaylarından sonra, Ronald Storrs'un yerine gelen, yeni İngiliz valisi Sir Richmond Palmer'in diktatörlüğü başladı. "Palmerokrasi" döneminde önemli sayıda işçi kuruluşu ortadan kaldırıldı ve Rum ve Türk komünistleri ile işçi hareketinin liderleri ya hapsedildi, ya da sürgüne gönderildi.

15 Ağustos 1933'de, KKP'yi ve öteki parti ve örgütleri yasadışı ilan etmek için ceza yasası değiştirildi. Birçok yasalar halkın özgürlüğünü sınırlandırdı. Bu önlemler, yani 1931 ile 1944 yılları arasında geçirilen 28 tane kötü şöretli "özgürlükçü olmayan yasa", Kıbrıs'taki işçi hareketini çöktürmede başarılı olamadı.

'Neos Antrobos' (Yeni Adam) isimli gazete Kıbrıs Komünist Partisi'nin (KKK) yayın organıydı. 1925'te yayınlanan ilk sayısında KKK'nin manifestosu yayımlanmıştı.

üzere 20-21 Ağustos 1927'de, KKP'nin olağanüstü bir toplantısı yapıldı. Toplantıya ilişkin Manifesto, önemli tarihsel bir belge olup, Neos Anthropos'un 31.8.1927 tarihli sayısında yayımlanmıştı.)

İngiliz yönetiminin 50. yılına, yani 1928'e gelindiğinde, Kıbrıs'taki emekçilerin sayısı 25,000'e ulaşmıştı. Bunun on bini tarım işçisi olup, altı ile yedi bini (önemli sayıda Kıbrıslı Türk de içinde) Amiandos ve Skuriotissa madenlerinde çalışan maden işçileri idi. Bazı işçiler, doğrudan maden şirketlerine, bazıları da alt-müteahhitlere bağlı olarak çalışmaktaydılar. 1928 yılındaki günlük ücretler, hala daha açlık düzeyinde idi: Erkekler 3 şilin, kadınlar da 1 ile 7 kuruş (0.5-3 sent) arasında alıyorlardı. Asbest madeninde çalışanlar, mandra ve kulübelerde çok yoksul koşullarda yaşamaktaydılar. 1928-1932 arasında günlük ücretler sürekli azalmış ve sonunda 1906'daki düzeye ulaşmıştı, yani erkekler için 9 kuruş (4.5 sent), kadınlar için 6 kuruş (3 sent).

Kötü çalışma koşulları ve siyasal görüşleri temelinde hem Rum, hem de Türk işçilerin kovuşturulmaları yüzünden, Leymosun İşçi Merkezi, sömürge hükümetine bir memorandum glidererek, diğer şeyler yanında 8 saatlik işgünü, grevde iken meydana gelen kazalarda işçilere ve ailelerine (ölüm halinde) tazminat ödenmesi hükmü; herhangi bir işçinin haksız olarak görevden atılması durumunda tazminat ödenmesi hükmü; çalışan kadın ve çocukların korunması hükmü ve son olarak kasaba ve köylerde işçi ve tarım işçilerine uygulanmakta olan polis kovuşturmasına son verilmesi talep edilmekteydi.

Amiandos'ta önceden yapılan bir grevi desteklemek için 1 Eylül 1927'de gerçekleştirilen bir greve, 1,000 işçi

Kıbrıs Türk İşçi Sınıfı (Baş Tarafı Sayfa 10'da)

1936'da Karadağ(Mavrovuni)'daki Amerikalılara ait Kıbrıs Maden Şirketi'ne karşı, Rum ve Türk işçilerin en zorlu ortak grevlerinden biri olan grev yer aldı. Üç bin Rum ve Türk madenci, polis ve askerlere meydan okuyarak, ücretlerde artış, daha iyi çalışma ve yaşama koşulları ve daha az çalışma saati talep ettiler. 6 Mart 1939'da Leymosun Hammallar Birliği'nin açılış toplantısı yapıldı ve toplantıya 176 kişi (136 Rum ve 40 Türk) katıldı. (13.9.1919 tarihli Kıryx, 21. sayfasında, Leymosun Hammallar Birliği'nden söz etmektedir. Bu da bu birliğin, ülkedeki ilk işçi birliklerinden biri olduğunu göstermektedir.) Birliğin tüzüğü oybirliği ile kabul edilmiş ve 4 Rum ile 2 Kıbrıslı Türkten oluşan ilk geçici komite kurulmuştu. (PEO, "Tüm-Kıbrıs Ulaşım, Liman ve Genel İş Sendikası'nın 40. Yılı 1940-1980", s.72)

8 saatlik işgünü elde etmek için, Rum ve Türk Kıbrıslı inşaat işçilerinin ortak sınıf mücadelesi de önemlidir. 14 Mayıs 1939'da ilk toplu iş sözleşmesinin imzalanması ile sonuçlanan Lefkoşa'daki inşaat işçilerinin grevi ardından, bu amaç daha mümkün bir hale gelmişti.

2. Dünya Savaşı ve "Palmerokrasi" yıllarında, yeraltı çalışmalarında karşılaşılan sorunları yenmek amacıyla, KKP, yeni bir ad altında, yani Rumca baş harfleriyle AKEL diye anılan "Emekçi Halkın İlerici Partisi" adı altında, siyasal sahnede yer alma kararını aldı. 14 Nisan 1941'de Leymosun ile Lefkoşa arasındaki yarıyoldaki boş bir evde yapılan bu ilk toplantıda 40 komünist vardı.

İçin, günlük ücretlerde artış yapılmasını talep ettiler. İşçiler daha da ileri giderek, doğru bir hayat pahalılığı endeksinin oluşturulmasını istediler. Grev, hayat pahalılığı endeksi komitesinin kurulmasını sağlayan önemli bir başarı ile sona erdirildi.

Rum ve Türk işçilerinin hayat pahalılığı endeksi için ortak mücadeleleri, 1943'ün Ağustos ve Ekim ayları içinde de sürdürüldü. Sendikanın genel toplantısında, hayat pahalılığı konusunda işçi temsilcileri tarafından yapılmış önerilerin eksiksiz olarak hayata geçirilmesi için, işçilerin mücadelelerine devam edeceklerini vurgulayan karar tasarıları kabul edildi.

30 Ekim 1943'de aralarında bir Kıbrıslı Türkün de bulunduğu 8 sendika görevlisi, yasadışı bir toplantıya katıldıkları gerekçesiyle Lefkoşa Mahkemesi tarafından 6 ay hapse mahkum edildiler. Grevler, genel grevin yapıldığı 1 Mart 1944'de doruk noktasına ulaştı.

TİBK, Rum ve Türk işçilerin ana örgütçüsü olarak, grev süresince, Kıbrıs'ın her tarafında 2,500 işyerinin kapalı kalmasını sağladı. Lefkoşa'da 5,500 kişi sokaklara dökülüp, gösteri yaparken, Larnaka'daki gösterilere katılanların sayısı 1,500'dü.

23 günlük grev boyunca, gösteriler daha önce hiç görülmemiş boyutlara ulaştı. 19 Mart'ta Lefkoşa'da yapılan toplantıya 15,000'den fazla kişi katıldı.

Genel grev, TİBK'nin "ateşkes" ilan ettiği 23 Mart'a kadar sürdü. Sömürge hükümeti, günlük ücretler ve diğer çalışma koşulları ile ilgilenen 3 kişilik bir komite oluşturma kararı almaya zorlandı. Grev, Rum ve Türk işçilerin aile tahsisatı, ödenekli izin, emeklilik ikramiyesi ve bir dereceye kadar sosyal güvenlik (bir aya kadar tam ödenekli hastalık izni) ve diğer yararlar elde etmesini sağladı. Eylül 1944'deki 4. Tüm-Kıbrıs Kongresi'ne sunulmuş olan bir TİBK raporunda, şunlar belirtilmektedir:

"1 Mart grevi süresince, örgütlerimizin adada o güne kadar sağlanmış en büyük hareketliliği gerçekleştirmiş olduğuna hiç şüphe yoktu... Hükümete karşı siyasal bir mücadele verdik ve büyük bir kazanç elde ettik. O 23 gün boyunca Kıbrıs halkı Palmer diktatörlüğünün 12 yılında oluşmuş buzları kırdı. Zorlu bir mücadele verilirse, adaletin elde edilebileceğini öğrendi..." (Yayımlanmamış PEO dosyalarından)

Ağustos 1944'de, Kalavason madeninde 6 ay süren bir grev başladı. 1945 Şubat'ına gelindiğinde, yapılan hata ve bazı zayıflıklara rağmen, Rum ve Türk maden işçileri önemli ücret artışları elde ettiler.

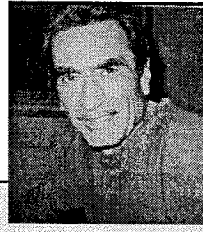
Ekim 1945'de, bu defa greve çıkan, Lefkoşa inşaat işçileri idi. Hedef 44 saatlik çalışma haftası idi. 14 Lefkoşalı müteahhit tarafından çalıştırılan 200 inşaat ve yapı işçisi grev başlattı. Sömürge hükümeti işçilerin taleplerine resmi bir duyuru ile karşılık verdi. TİBK, bütün işçilere çağrıda bulunarak, grevci işçilere maddi ve manevi destek vermelerini istedi.

24 Ekim'de grev, mobilya işçilerine de yayıldı. Nihayet 26 Ekim 1945'de işverenler teslim oldu. Bunun ardından benzeri bir mücadele, bütün iş kollarındaki işçiler tarafından 44 saatlik çalışma haftasını sağlamak için başlatıldı. Sonunda mücadelenin başarılı olduğunu kanıtlandı.

1944-1946 dönemi, Rum ve Türk Kıbrıslı işçiler açısından verimli bir dönemdi. 2. Dünya Savaşı ve sömürge yönetiminin gösterdiği yeni bir esneklik yüzünden, örgütlü sendikal hareket, çeşitli sanayi kollarında birçok taleplerini elde etmeyi başardı. En önemli kazanımlar şunlardı:

- Ada çapında ayakkabı işinde çalışan 700'den fazla işçi, %20'lik ücret artışı elde etti. Daha çok sayıda işçi, istedikleri 44 saatlik çalışma haftasını da elde edebildi ve hepsi de 6 günlük yıllık izin almayı başardı;
- Bin inşaat işçisi, ücret artışı sağladı ve 44 saatlik çalışma haftası talepleri kabul edildi;
- Lefkoşa, Larnaka ve Leymosun'da 200 fabrika işçisi ücret artışı aldı ve 44 saatlik çalışma haftası kabul edildi. Aynı yardımlar, 300 marangoz ve 30 boyacı tarafından da elde edildi;
- Lefkoşa Basım işçilerinin 44 saat çalışma haftası (gece vardiyası için 39 saat), sosyal güvenlik ve yıllık izin talepleri kabul edildi;

(Devamı Sayfa 13'de)

**OLAYLAR
VE
GERÇEKLER...**

ARIF H. TAHSİN

(Yazarımız A.H. Tahsin'in rahatsızlığı nedeniyle eski yazularından birini(12 Eylül 1986,Söz) yayınlıyor, Arif Hoca'ya geçmiş olsun diyoruz)

BİR ASKERİ VALİ VE İŞGAL HUKUKUNA NE DERSİNİZ

12 Mart Anayasası, giriş bölümünde ne diyor?

"KIBRIS TÜRK HALKI"

Egemenliğin kayıtsız şartsız sahibi olarak;

15 Kasım 1983 tarihinde, büyük bir coşku ve oybirliği ile kabuledilen Bağımsızlık bildirisini yaşama geçirmek;

Kendi yurduna tam bir güven ve insanca bir düzen içinde varlığını sürdürmek;

İnsan hak ve özgürlüklerini, hukukun üstünlüğünü, kişilerin ve toplumun huzur ve refahını korumayı içeren çok partili, demokratik, laik ve sosyal hukuk devletini gerçekleştirmek; ve

Atatürk ilkelerine bağlı kalmak ve özellikle O'nun "Yurtta barış, dünyada barış" ilkesini yaygınlaştırmak amaçları ile,

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Meclisi'nin yaptığı bu Anayasa'yı, 15 Kasım 1983 tarihinde kurulan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Anayasası olarak kabul ve ilan eder; ve

Asıl güvencenin yurttaşların gönül ve iradelerinde yeraldığı inancı ile, özgürlüğe, adalete ve erdeme tutkun evlatlarının uyanık bekçiliğine emanet eder."

Özal Paketiyle hükümet devrildiği, hükümet kurulduğu bu günlerde, ne olup bittiğine, Anayasa'nın girişinde yer alan ilkelere bakıp yanıt arayalım:

1-) Kıbrıs Türk Halkı Egemenliğin kayıtsız şartsız sahibi olarak:" Cümlesinde, Kuzey Kıbrıs'ta, Egemenliğin kayıtsız şartsız Kıbrıs Türk Halkının olduğu açıkça belirtilmiyor mu?

-Belirtiliyor.

-Bir halkın egemen olması ne demek?

-Halkın kendini ilgilendiren meselelerde karar verme hakkının yalnız kendisine ait olacağı demek değil midir?

-Öyle.

-Uygulama böyle mi olmuş?

-Nasıl olmuş?

-Türkiye'den nüfus taşınarak, ve bu nüfusa oy hakkı tanınarak, Kıbrıs Türk Halkının egemenlik hakkını kullanması, iradesinin etkin olması, engellenmedi mi?

Engelledi ama, bu taşınanlara yurttaşlık hakkı tanınmamış mı?

-Kim?

-Yetkiler!

-Ama, Anayasa, Egemenlik kayıtsız şartsız Yetkilerin değildti diyor."Egemenliğin kayıtsız şatsız sahibi halktır" diyor Anayasa...

-Öyleyse?

-Öyleyse, seçimleri etkileyebilecek orandaki oy sahibini yurttaşlığa kabul ya da red yetkisi Yöneticilerin değil bizzat halkındır.

Bu durum yalnız ve ancak "referandum" yoluyla çözümlenebilecek bir sorundu.Kıbrıs Türk Halkı, bunca oyun kullanılmasını onaylamadan, bu oylar seçimlerde kullanılamazdı.

Kullandırılırlarsa toplum hukukun dışına düşmüş ve seçimlere hile katılmış olur.O nedenle, sonuç hukuk dışıdır ve yasal bir hükmü yoktur.

Halkın onayı olmayan bu olayın hukuk kurallarıyla bağdaştırılmasına olanakyoktur.-

-Yani?

-Yani 1976'dan sonra yapılandırma uygulamalar hukuk dışındadır ve hukukdışlıkları nedeniyle yasal geçerlilikleri yoktur.Demokrasinin kuralları bu olaya bu gözle bakabiliyor ancak...

O nedenle, KIBRIS TÜRK HALKI'NIN egemenliğinin gaspedildiği açıktı.

2-Bağımsızlık Bildirisini yaşama geçirmek:

-Ne demek?

-Kıbrıs Türkü'nün, iç meselelerinde, tüm halklar gibi özgür bir biçimde karar alma hakkı vardır demektir.

Oysa Sn. Özal, dıştan müdahale ile Kıbrıs Devleti Hükümeti'ni devirmiştir.

Bağımsızlık ilkesi ne işe yaramış Özal'ın müdahalesi karşısında?

3-İnsan hak ve özgürlükleri:Paketle halkın elinden alınmak istenenlerdir.

4-Hukukun üstünlüğü:Kıbrıs Türk Halkına kendi hukukunu yaratma fırsatı verildi mi?

Toplumların kendi hukuklarını oluşturmaları gerektiği gerçeği Kıbrıs'ın Kuzeyinde dikkate alındı mı?

5-Çok partililik:Seçim yasası ile ortadan kaldırılmış ve böylece bir kısım düşüncelerin güçleri oranında Meclis'e girmeleri engellenmiştir.

Son genel seçimde halkın seçmediği bazı kimseler Milletvekili olarak meclise girmişler, halkın seçtiği bazı milletvekilleri dışarda kalmışlardır.

Laik:Nakşibendi Şeyhi el üstünde tutulur olmuştur en üst makamlarca...

Atatürk İlkeleri:Yabancı sermayeyi devletleştiren Atatürk'ün bu niteliği unutulmuş, tüm memleketin açık pazar olması yoluna düşülebilmisti.

Barış: Egemenlerin dudaklarından küfür olarak çıkan bir sözcük haline gelmiş.

Görüleceği gibi anayasanın öngördüğü ilkelerin tam tersi bir uygulamayla sözüm ona bir hükümet kuruldu.Sn. Eroğlu bu hükümetin halkın iradesini yansıttığını iddia etmiştir.

Herşeye göz yumulsa da, ki mümkün değil, TC. Elçiliğinde kurulan bir partinin Meclise, oradan da hükümete sıçramasını, ne demokrasinin kurallarıyla, ne de halkın iradesiyle bağdaştırmanın olanağı yoktur.

Kendimizi kandırmaya gerek yok.Anayasa, yasa, meclis, Hükümet, Devlet vesaire hep fasafiso...

Tüm bunlar Ankara'nın bir dudak büzüşüyle birkenara itilebilecekse ne yararı vardır.

Ve Sn. Eroğlu'nun Kıbrıs'ta işgal durumunun olmadığını bu hükümetle dünyaya anlatabilmesinin olanağı mı vardır?

İşgal durumu kabul edilip de "İşgal hukuku"nu Kıbrıs'ın Kuzeyinde geçerli kılmak daha gerçekci bir davranış olmaz mı dersiniz?

Varolmayan demokrasi için birbirimizi kıranın alemi var mı?

Bir askeri valiye ne dersiniz?

Hem o zaman dünya ile daha bir uyum içerisinde oluruz herhalde?

Hiç olmazsa "işgaldir" diyenlere,, "Evet öyle.Ama, İşgal hukukuna uygun bir işgal " yanıtını verdiğimizde, prestijimiz de artacaktır dünya yüzünde...

Değil mi efendim?

GERÇEK
SELİM KURTULUŞ**KURLAR KİMIN İÇİN
ULUYOR?**

Yaşanan tarih emeğin mücadele tarihidir. Kapitalist sistemin azgın sömürüsünü sürdürmesinin tek koşulu şiddettir. Bu şiddet açık veya kapalı olabilir. Yöntemler farklı olabilir. Özü ve emeğe düşman oluşu hiç değişmez.

Dünya tarihi İtalyan Faşizmini, Alman Faşizmini, İspanya'da Franko Faşizmini, Şili'de Pinoche Faşizmini, Türkiye'de bir dizi Faşist darbeyi gördü. Faşist rejimin kurşunlarıyla, gaz odalarıyla, işgalleriyle milyonlarca emekçi can verdi. Bu tarih unutulmamalı.

Kıbrıs Halkı Faşizme ve Faşist siyasete karşı çok duyarlıdır, öfkeli. ABD destekli Faşist EOKA hareketi ve onun eli kanlı lideri Grivas'ı, Rum ve Türk emekçiler iyi tanımaktadır. Gerek Rum ve gerekse Türk emekçilerine karşı birçok cinayet işlenmiştir. EOKA sürecine paralel olarak Türk Faşist Çeteleri de birçok Türk ve Rum emekçiyi kadletmişlerdir. Yine 1980 öncesi birçok Kıbrıslı devrimci TC'de faşistlerce katledilmiştir. Tüm bunlar Kıbrıs Halkı'nın faşizme karşı tepki ve nefretini yıllarca bilemiştir.

Rum ve Türk Faşist Terörü birbirini beslemiştir. İki topluma da düşmanlık tohumları atılmak için görev üstlenmişlerdir. Bugün yine güneyde ve kuzeyde faşist terör tırmanıştır. Yunan ve Türkiye faşist zihniyeti Kıbrıs'a taşınarak, adadaki emekçi dayanışmasını, ortak örgütlenmesini ve barışın tesisini ciddi tehdit etmektedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin "bekci köpekliğini" yapan bu çeteler halk düşmanıdır. Saldırganlıkların artarak sürececeği bir sürece giriyoruz.

Çare nedir? Çare tektir. Halk Güçlerinin topyekün karşı duruşu. Bu bağlamda 1 Mayıs 1997, Faşizme karşı tüm emekçilerin, demokratların ve sosyalistlerin birlikteliği için eylem günü olmalı. 1 Mayıs 1997 birlikteliğin somut adımı olmalı. Bu adım kalıcı bir ittifaka veya eylem birliğine dönüştürülmeli.

Hedef Ada'daki tüm faşist güçlere karşı savaş. Hedef Tüm faşist ocakların kapatılması için savaş olmalı.

Haydi anti faşist eylem birliğine.

S. Akça'ya Yanıttır.

Yukarıda yayınladığımız, eleştiri ve görüşlerini gönderen S. Akça'ya teşekkür ederiz. Ancak, bu eleştirilerdeki birkaç noktaya değinmek gereksinimini duyduk.

1. S. Akça gazetemizin 13. sayısında, sayfa 13'te "Her kolhoz üretim araç ve sonuçlarının sahibidir." cümlesindeki kolhozların üretim araçlarının sahibi olması saptamasının anti-Marxist bir saptama olduğunu belirtmektedir. Bu eleştirisinde S. Akça haklıdır ve bu konuda yukarıdaki mektubunda yazdıklarına katılıyoruz. Gazetemizin 11. sayısında, yine Toplumlar Tarihi dizi yazısında sayfa 13'te, kolhozlardaki esas üretim araçlarının toplumsallaştırılmış üretim araçları olduğu vurgulanırken sayı 13'teki saptama kabul edilemez, hatalı bir çelişki olarak ortaya çıkmıştır. Yazının bütünü içerisinde, söz konusu cümlelerin ifade ettiği anlamın kesinlikle verilmeye çalışılmadığı açıktır. Tamamen bir dikkatsizliğin sonucu olarak, söz konusu cümle orada yazılmıştır. Bu bakımdan özeleştirimizi yapıyoruz.

2. S. Akça'nın paranın sosyalist toplumdaki rolü üzerine yazdıkları ile gazetemizde yazı dizisinde yazdıklarımız arasında bir çelişki göremiyoruz. Sayı 12, sayfa 13'te yazdığımız "Sosyalist toplumda, paranın va parasal dolaşımın varlığı meta üretimine bağlıdır."

**OKUYUCU
MEKTUBU****MODERN REVİZYONİZM VE
TARİHSEL OLGULAR**

S. Akça

Sosyalist harekete yeni katılan kuşakları, yüzyılımıza damgasını vuran proleter sınıf savaşımı hakkında bilgilendirmek ve onları birçok noktada uyarmak her gerçek sosyalistin görevidir.

Sovyetler Birliği'nin çöküşünden bu yana 6-7 yıl geçmesine karşın birçok olgular tarihe karışırken, Marksizm-Leninizm'in temel ilkeleri her geçen gün kendini kanıtlamakta, işçilere ve gerçek sosyalistlere ışık tutmaktadır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesinde yazılan bazı yazılar tarihe atıfta bulunmakta, bazıları ise Marksizm-Leninizm'in önermeleri olarak gösterilmektedir.

Gazete, Toplumlar Tarihini anlatırken, sosyalist toplumla ilgili noktada ÇOK CİDDİ HATAYA düşmüştür. Marksist-Leninist'leri diğer "sosyalist"lerden ayıran nokta, tam da bu noktada farklıdır.

Marksist-Leninist'ler, sosyalist toplumu komünist toplumun ilk evresi görürler ve ÜRETİM araçlarındaki mülkiyetin toplum mülkiyetine dönüştürülmesi gerektiğini, ÜRETİM araçlarındaki ÖZEL veya GRUP mülkiyetinin sosyalist mülkiyetle yakından uzaktan ilgisi olmadığını vurgularlar. Bu noktada kolhoz (tarım) veya tüketim kooperatiflerinin üretim araçlarında mülkiyeti OLMAMASI gerektiğinin bilincindedirler.

Tam da bu ilke temelinde, yüzyılımızın ilk yarısındaki Sovyetler Birliği ile yüzyılımızın ikinci yarısındaki Sovyetler Birliğini özdeş tutmak kadar yanlış anti-materyalist yaklaşım olamaz. Yüzyılımızın ilk yarısındaki Sovyetler Birliğinde, ÜRETİM araçları olan toprak mülkiyeti ve Makine Traktör İstasyonları (MTİ) Sosyalist Devletin mülkiyeti olarak üretimde yerini alıyordu.

kooperatiflerinin mülkiyeti esas olarak üretimin sonuçları idi. Bu şekildeki mülkiyet SOSYALİST bir mülkiyetti. Fakat, Yüzyılımızın ikinci yarısında (1950'lerde) bu temel Sosyalist önerme ustaca başaşağı edilmiş, üretim araçları olan MTİ'ler kolhozlara satılarak kapitalizme doğru (Komünizme doğru değil) ilk adımlar atılmıştır. Modern Revizyonizmin en karakteristik özelliğinin Marksizm-Leninizm'i ustaca tahrip etmek olduğu unutulmamalı ve Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesinde yer alan, "Her kolhoz, üretim araç ve sonuçlarının sahibidir" (K.S.G., Şubat 1997, S.13) şeklindeki kısa fakat katıksız modern Revizyonist düşüncelere karşı savaşım verilmelidir...

Başlangıçta, MTİ'leri kolhozlara satan modern revizyonistler, toplumsal mülkiyet anlayışını sistemli olarak yokettiler ve bunun yerine birey ve grup mülkiyeti anlayışını aşıladılar. Fakat, grup mülkiyeti anlayışı Sovyetler Birliği veya diğer modernistlere ait değildi. Bu anlayış, 1940'ların sonunda Komünistler tarafından acımasızca eleştirilen Yugoslav Tito modern revizyonizmine aitti. Kruşçev, Brejnev ve diğer modern revizyonistler bunu Titoizmden aldılar.

Sosyalizm, Komünist toplumu yaratmak amacıyla, meta üretimine sonvermeyi hedeflerken, Tito, Kruşçev,

cümlesi sanırız, S. Akça'nın paragrafını özetler niteliktedir. Bu bakımdan, S. Akça'nın yazısını bir katkı olarak kabul ediyoruz.

3. Arif H. Tahsin, gazetemizde yazı yazan bir yazardır. Yazılarındaki görüşler ve fikirler tamamen kendisini bağlar ve ona yöneltilen eleştirileri kendisinin yanıtlaması uygundur. Biz, Arif H. Tahsin'in tüm görüş ve düşüncelerine katılmıyoruz. Yukarıda S. Akça'nın, Arif H. Tahsin'in Stalin konusundaki görüşlerine getirdiği eleştirilere katılıyoruz. Arif H. Tahsin'in gazetemizde yayınlanan ve hemfikir olmadığımız görüşlerini eleştirmekte ağır kaldığımız bir gerçektir. Bununla birlikte, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerimizde, anti-faşist, anti-emperyalist yazarlara

Brejnev ve Gorbaçev modern revizyonizmi tam tersine, meta üretimini genişletmeyi kendilerine temel olarak aldılar ve bunu da "Demokratik Sosyalizm" adını verdiler. Bu yol kaçınılmaz olarak Sovyet Sosyalizmini önce devlet kapitalizmine, sonra da Batı usulü emperyalist kapitalizme dönüştürdü.

Bu birinci nokta...

İkinci nokta ise; Paranın Sosyalist toplumdaki rolü ile ilgilidir. Sosyalist toplumda da para değişim birimi olarak rol oynar. Sosyalist toplum komünist topluma doğru ilerledikçe para önemini yitirmeye başlar ve süreç içerisinde meta üretimi gibi o da yok olur. Komünist toplum, meta üretiminin olmadığı, toplumun bolluk içerisinde yaşadığı, çalışmanın bir yemek gibi ihtiyaç olduğu bir ortamda toplumsal üretimi sürdürür. Bu noktada, Marksist-Leninist'lerle burjuva sosyalistler ayrılırlar. Burjuva sosyalistler, parayı ve meta üretimini sonsuza dek sürecek bir kalıtsallık gibi görürken, Marksist-Leninist'ler paranın süreç içerisinde yok olacağını savunurlar ve sosyalist toplumda bu doğrultuda çalışmalarını yürütürler.

Üçüncü nokta, Arif Hoca'nın Stalin'e yaptığı atıftır. Arif Hoca, dilden dile dolaşan ve gerçeğe ilgisi olmayan hikayelerde Stalin'i, Yunan iç savaşında duyarsız davranmakla suçluyor. Bu noktada Anti-Stalin tarafları ve özellikle de AKEL ve Yunan modern revizyonistleri Yunan iç savaşının yenilgisinden Stalin'i sorumlu tutmaktadır.

Neymiş efendim, Sovyet orduları ikinci dünya savaşında Yunanistan'a da girmeliydi. Yunanistan'ı İngiliz emperyalizmine terk etmemeliydi, vs... Herhalde Arif Hoca, sınıf çatışmalarında belirleyici olanın enson tahlilde iç çelişkiler olduğunu bilmiyor, o dönemde komünistlerin, Balkanlarda emperyalist burjuvaziye karşı savaşım verdiğini bilmiyor, komünistlerin o dönemde güçlerini dağıtmamak gerektiğini bilmiyor. Kaldı ki gerek Sovyetler Birliği'nin, gerekse Balkan komünistlerinin Yunan komünistlerine nasıl maddi ve manevi yardımlarda bulunduğu belgelerle kanıtlanabilir. Savaşta 25 milyon kayıp veren, en değerli elemanlarını yitiren, yıkıma uğrayan yine de savaştan zaferle çıkan Sovyetler Birliği için o dönemde önemli olan, Batı emperyalizmi ile doğrudan savaşa girmeme olduğunu Arif Hoca bilmiyor demek... Bu noktada bazı Yunan partizanlarının veya AKEL'in, veya Arif Hoca gibilerinin Sovyetler Birliği'ni ve Stalin'i suçlamaları, onların Enternasyonalizmi hiç anlamadıklarını açıkça sergilemektedir. Marksist-Leninist'ler, bu gibi çamur atmalara karşı proleter enternasyonalizmini, ve dönemin proleter devletini yılmadan savunurlar ve savunacaklar.

Dördüncü nokta ise, Toplumlar Tarihi yazısının sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü konusunu incelememesi ile ilgilidir. Toplumlar Tarihi yazarları sürekli olarak bu olguyu ve nedenlerini işçi ve emekçi yığımlara anlatmaktan geri kalmamalıdır.

sayfalarımızda yer vermenin doğru olduğuna inanıyoruz.

4. Sosyalizmde geriye dönüş konusunun yazımızda bir eksiklik olduğu gerçektir. Ne var ki, SSCB'yi "Gorbaçov'a kadar sosyalist" görenlerle, daha düne kadar "SSCB üst yapıda revizyonist, alt yapıda sosyalist" tekerlemesini söyleyenlerin yoğunlukta olduğu bir ortamda iyi bir hazırlıktan sonra bu konuyu ele almayı uygun gördük.

Son olarak S. Akça'ya yazımıza göstermiş olduğu duyarlılıktan dolayı teşekkür ederiz. Tüm okurlarımızın gazeteye sahip çıkıp aynı duyarlılığı göstermesini bekliyoruz.

Kıbrıs Türk İşçi Sınıfı (Sayfa 11'den devam)

- e. Çoğu Kıbrıslı Türk olan 250 tarım işçisi ücret artışı aldı;
- f. Mağusa'da 135 Rum ve Türk dokuma işçisi, grev eylemine başvurmadan, ücret artışı, yıllık izin ve diğer yardımları kazandılar;
- g. Lefkoşa'daki dokuma işçileri, gece vardiyası için 42 saatlık bir çalışma haftası elde etmek için görüşmeler yaptılar;
- h. Larnaka Dügme Fabrikasında çalışan 900 Rum ve Türk işçi, Mart 1945'de yaptıkları 29 günlük bir grev ardından, ücret artışı, yıllık izin ve İhtiyat Sandığı kurulması hakkını kazandılar.

5. Tüm-Kıbrıs Kongresine sunulan PEO Genel Kurulu Eylem Planında, 1946 yılının en zorlu kavgasının demiryolu işçileri tarafından verildiği belirtiliyordu. Lefkoşa ve Mağusa'da çalışanlar, grevin başarısı için sistematik ve aktif bir biçimde çaba göstermişlerdi. Mağusa'dan Lefke'ye kadar, çoğu Kıbrıslı Türk olan toplam 240 kişi harekete geçirilmişti.

Buna rağmen 1946 yılındaki grev, demiryolu işçilerinin taleplerini yerine getiremeden sona erdirilmişti. Bu başarısızlık, daha çok hükümetin demiryolu işçilerini grevden koparmak için gösterdiği çabalar yüzündendi. Tehdit mektupları, savunma önlemleri ve demiryollarını kapatma tehdidi, işçilerin şevkini azaltmıştı.

Eylül 1946'ya gelindiğinde, sömürge hükümeti 48 tane grev kırıcısı tutmuştu ve sonunda demiryolu işçileri grevi durdurmak zorunda kaldılar. 1 Ocak 1952'de demiryollarının kapatılmasından sonra PEO, Rum ve Türk işçilerini bir sendikada örgütledi. Ne var ki, hükümetin demiryollarını kapatması kararını tartışmak için PEO tarafından 30 Ağustos 1951 günü Mağusa'da düzenlenen Tüm-Kıbrıs Demiryolu İşçileri Kongresi'ne rağmen, hükümet planını ilerleterek, demiryollarını kapatacağı.

PEO'nun 5. Tüm-Kıbrıs Kongresi'nin en önemli unsuru, hastalık, yaşlılık, anne ve yetimlerin korunmasını kapsayacak bir sosyal güvenlik planının hazırlanmış olmasıydı. 10 yıllık bir mücadeleden sonra, Rum ve Türk işçiler, işçi taleplerinin en önemlilerinden biri olan sosyal güvenlik yasasının çıkarılmasını sağladılar ve bu yasa, 7 Ocak 1957 tarihinden başlayarak yürürlüğe kondu. Lefkoşa ve Leymosun'dan 1,100 Rum ve Türk inşaat işçisi, sosyal güvenlik yardımlarına ilişkin taleplerin öne sürerek, 9 Haziran 1947'de bir grev başlattılar. Grev 29 Ağustos'a kadar sürdü. Grevin sonunda işverenler, işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar. Her işçinin sosyal sigortası için haftada 6 kuruş ödemeyi kabul ettiler. İnşaat işçilerinin kendileri de aynı miktarı ödeyecekti. Bu uyuşma, 5,000'den fazla inşaat işçisini etkiledi, ama daha da önemlisi, diğer iş kollarında çalışanların da aynı yardımlardan yararlanmalarının yolunu açtı.

1948, PEO'nun sağlık programının başladığı yıldır. Binlerce Rum ve Türk işçisi ve onların bakmakla yükümlü oldukları kişiler, bütün kasabalardaki sendika merkezlerinde parasız tıbbi tedavi görmeye başladılar.

Rum ve Türk işçilerinin sınıf bilinci, PEO'yu, ideoloji ve dinsel inançlara bakmaksızın işçiler arasında birliğin sağlanması mücadelesinde güçlendirmişti. Bu amaca ulaşmak için PEO, 1947'de SEK ve Türk İşçi Federasyonu (Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Kurumu-KTİBK) arasında özel bir işbirliği anlaşması hazırlamıştı. Liderliklerinden teşvik edici bir karşılık olmamasına rağmen, sendika üyeleri, bu çabaları yoğun bir biçimde desteklemekteydiler.

Bu cümleden olmak üzere PEO ve KTİBK, 8 Ocak 1948'de bir işbirliği anlaşması imzalayarak, her iki tarafın şu koşullara uyması karara bağlandı: (1) İşçi sınıfının ekonomik ve sosyal ilerlemesini hedefleyen kendi eylemlerinde, yakın işbirliği ve karşılıklı yardımlaşma ilişkisi yaratmak için gerçekten istekli olduklarını gösterecekler; (2) PEO ile KTİBK'nun her ikisinin de temsil edildiği meslek dallarında Rum ve Türklerden oluşan karma komiteler oluşturmak; (3) İşçi hareketinin birliği yararına, Rum ve Türk işçiler arasında çıkan herhangi bir uyuşmazlığı çözecek olan ve Rumlarla Türklerden oluşacak ortak sendika kaza komiteleri oluşturmak; (4) Her iki toplumdan işçiler arasında daha yakın ilişkileri teşvik etmek amacıyla, Tüm-Kıbrıs'a şamil bir Rum-Türk Komitesi oluşturmak; (5) Bir tarafın öteki taraf aleyhine yapacağı propagandayı, yıkıcı ve işçi sınıfının gerçek çıkarlarına karşı bir eylem olarak kınamak; (6) Nereden kaynaklarsa kaynaklansın, ırksal nefret ve ayrımcılığı kınamak; (7) PEO ve KTİBK'nun her ikisinin de temsil edildiği meslek dallarında sendikasız olan işçilerin örgütlenmesi ile ilgili kuralların belirlenmesi; (8) Çeşitli emekçi örgütleri arasında birlik ve işbirliğinin önemini vurgulamak amacıyla bütün kasabalardaki Rum ve Türk işçilerin katılacağı ortak genel toplantılar düzenlemek.

PEO ile KTİBK Merkez Komitesi, bunun hemen akabinde Kıbrıs Maden Şirketi (CMC)'ne bazı ortak talepler ilettiler. Şirket daha önce işçi kesiminden tahrik görmüş ve 2. Dünya Savaşı'nın sonunda bir grev yaşanmış ve bu grev, şirketin 1945 yılına kadar kapalı kalmasına yol açmıştı. CMC'de 2,000'den fazla kişinin çalıştığı bir zamanda, işçilerden 700'ü Kıbrıslı Türktü. Bunlardan yarısı Karadağ (Marvovuni)'da, geriye kalanı da Gemi Konağı (Ksero)'ndaki demir cevheri işleme fabrikasında çalışmaktaydı. Çalışanların hemen hepsi de bir sendikaya üye olup, her iki sendikanın işçiler üzerinde bir bütün olarak etkisi güçlüydü. PEO ve KTİBK Merkez Komitesi tarafından öne sürülen taleplerin en önemlileri şunlardı: (1) Yeryüzünde ve günde 8-8.5 saat çalışanlar için çalışma saatlerinin indirilmesi ve yükleme işçileri için gerekli ücret ayarlamaları ile birlikte çalışma saatlerinin 12'den 8'e indirilmesi; (2) Çeşitli iş kollarının yeniden örgütlenmesi; (3) Kullanılan aletler, patlayıcılar ve asetilen için herhangi bir para ödenmemesi; (4) Ocak 1947'de şirket tarafından ödenen fiyatların korunması; (5) Yüklemiş işlerinde çalışanlar için, ton başına yarım ve bir buçuk mil'lik ücret artışı sağlanması; (6) 8 saatlik iş günü temelinde fazla mesai ücretleri oranının korunması; (7) Pazar günleri ve diğer tatil günlerinde çalışanlar için (eğer 8 saatten fazla çalışılıyorsa) bir buçuk (8 saate kadar) ve iki katı tazminat ücreti ödenmesi; (8) Yılda 14 resmi tatil gününün kabulü (Noel için 3 gün, Paskalya için 3 gün, 3'er günlük Bayram tatili için 6 gün, Yılbaşı için 1 gün ve 1 Mayıs için 1 gün) ve bunlardan 5 günün şirket tarafından ödenmesi.

-SÜRECEK-

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

ÇÖZÜM: ANTI-EMPERYALİST,
BAĞIMSIZ,
BİRLEŞİK KIBRIS

Son zamanlarda herkes "BİRLİK" olmaktan bahsetmeye başladı. Denktaş, "birlik ve beraberliğin" öneminden sıkça bahsediyor. Sendikalar birlikte mücadelenin şart olduğunu vurguluyorlar. CTP tüm ilericilerin birlikte hareketinden yana olduğunu iddia ediyor. Belli ki toplumdaki tüm güçler "BİRLİK" arayışı içindeler.

Tuhaf olan herkesin birlikten yana olduğunu iddia etmesine rağmen, parçalanmışlık devam ediyor. Hatta her an yeni yeni bölünmeler, ayrılıklar gündeme geliyor.

Demek ki, BİRLİK olmanın önünde birtakım sorunlar, engeller var...

Herşeyden önce, neye karşı birliktelik oluşturulacağı açıkça tesbit edilmeli.

Denktaş "BİRLİK" derken, Türkiye ile birlikte inşa ettikleri, Kıbrıs halkına bugüne dek kan, gözyaşı ve ızdırıp veren, bugünden sonra da ızdıraptan başka birşey vermesi mümkün olmayan adanın Türkiye ve Yunanistan arasında paylaşılması, yani çifte ENOSIS şovenist, milliyetçi çizgisi etrafında bir "BİRLİK" anlıyor.

İşçi ve emekçiler böylesi bir birlikten yana değillerdir. Sorunlarının bu yolla çözülmeyeceğinin farkındadırlar. Yılların acı tecrübeleri, onlara, böylesi bir birliğin daha çok acılar çektireceğini kanıtlamıştır.

CTP nasıl bir "BİRLİK" istiyor acaba? İkibuçuk yıllık DP-CTP koalisyonu CTP'nin nasıl bir "BİRLİK" peşinde olduğunu açık bir şekilde göstermiştir.

CTP, oluşturulacak birlikten yararlanarak partiyi hükümete taşıyacak, dolayısı ile de partiyi elinde tutan elit tabakaya menfaatler sağlayacak bir "BİRLİK" istiyor.

Halk bu fırsatı 1993'te CTP'ye vermiştir. Vermiş ve ikibuçuk yıl gibi kısa bir sürede verdiği de vereceğine de pişman olmuştur. Son seçimlerde CTP'yi umut olarak görmüş insanlar bir yana, yılların CTP kadroları bile CTP'yi terketmeye başlamıştır.

Denize düşmüşün yılanı sarılması misali CTP'ye sarılmış halk CTP'nin birlikten ne murat ettiğini açık ve net bir şekilde görme olanağını bulmuştur.

CTP'nin sorunlarına çözüm getirmesini beklerken sırtına yeni yeni sorunların yüklendiğini görmek insanımızı hayal kırıklığı ve çaresizliğe itmiştir.

İşte, Kıbrıs Türkü'nün DP-CTP hükümetleri dönemindeki yoğun göçünün en büyük nedeni budur.

Güçlü ve kalıcı bir "BİRLİK" oluşturma'nın ilk şartı; KİME ve NEYE KARŞI BİRLİK? sorusuna doğru yanıt verilmesidir.

Bugün, Kıbrıs halkının (Kıbrıslı Türk ve Rumlardan oluşan Kıbrıs halkı, çünkü; sorunlarımız ortaktır. Bu ortak sorunlar çözülmeden, ayrı ayrı sorunlarımızı çözmek mümkün değildir) en büyük sorunu KIBRIS SORUNUDUR. Yani görünüşte Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumlar arasında olan ama aslında "anavatan"larımızın da dahil olduğu emperyalist güçlerin ülkemiz Kıbrıs üzerinde oynadıkları HAKİMİYET sorunudur. Ada'ya kimin sahip olacağı sorunudur: Türkiye mi, Yunanistan mı? Amerika mı, Avrupa Birliği mi?

Bu sorunlara ille de bir yanıt verme ve taraf olma şartlanmışlığı ile bizler, Kıbrıs'ın gerçek sahibi işçiler, emekçiler kısacası Kıbrıs halkı kendi haklarımızı unutturulmuşa benziyoruz.

Sorun, bu ülkenin gerçek sahipleri Türkiye, Yunanistan, ABD ve AB emperyalistleri mi? yoksa Kıbrıs halkı mı? şeklinde konulmalı. Bizim yanıtımız: KIBRIS HALKI'dır.

Öyleyse, Kıbrıs halkı hem kendi ülkesine, hem de kendi geleceğine karar verme hakkına sahip olmalı.

Bırakmıyorlar ki!

Tabii, bırakmayacaklar...

Siz dünyanın neresinde mücadele etmeden, bedel ödemededen haklarını elde eden bir halk gördünüz ki?

Dolayısıyla, KİME ve NEYE KARŞI BİRLİK? sorusuna bizim cevabımız:

EMPERYALİZME KARŞI KIBRIS HALKININ BİRLİĞİ'dir.

Daha da somutlaştıralım; emperyalizmin dayattığı bölünmüşlüğe karşı ve bağımsız, birleşik bir KIBRIS yaratmak için HALK CEPHESİ.

Buyurun beyler, birlikten yanamısınız, değilmişiniz? barıştan yanamısınız, değilmişiniz? emperyalizmden yanamısınız, değilmişiniz? GÖRELİM BAKALIM...

KIBRIS SORUNU DOSYASI

Değerli okuyucu;
Altıncı sayımızdan itibaren yayınladığımız "KIBRIS SORUNU DOSYASI" isimli dosyamız bu sayıda yayımlamakta olduğumuz görüşlerle son buluyor.

Görüş ve eleştirilerinizi bekliyoruz.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

Kıbrıs'ta işçi sınıfının çözmesi için önünde duran acil sorun burjuva mülkiyete el koymak, burjuva ilişkileri yok etmek sorunu değildir. Bu sorun Kıbrıs halkının milli katliamlardan, gerici savaşımlardan, barbarlığın dik alası olan böylesi pisliliklerden kurtarılması, Kıbrıs'ın bir asker, silah ve askeri üsler yuvası olmaktan çıkartılması sorunudur. Bu sorun sadece işçilerin değil, tüm Kıbrıs halkının sorunudur.

Kıbrıs Sorunu olarak da bilinen bu sorun bir milli sorun, milletler arası ilişkilerin düzenleniş sorunudur. Milletlerin soyut, burjuva haklar çerçevesinde kalan bir eşitliği değil, somut, gerçek eşitliği sorunudur.

Kıbrıs'ta milletler arası ilişkiyi barbarca ilişkilere dönüştüren, Kıbrıs'ı her an patlamaya hazır bir silah deposuna çeviren ve Kıbrıs Sorunu diye bilinen sorunun oluşmasına yol açan güçler nelerdir?

Kıbrıs Sorununun yanı, Kıbrıs'ta milli sorunun üç cephesi vardır: İngiltere-Kıbrıs cephesi; Türkiye-Yunanistan cephesi ve Kıbrıslı Rum-Kıbrıslı Türk cephesi.

Kıbrıs'ta milli sorunun üç cephesi var ama o, bu cephelerin içerdiği unsurlardan da çok bilinmez içeren bir denklemdir. Cephelerin unsurları dışında Avrupa Birliği ve ABD de (ve başkaları da) bu denklemin bilinmezleri arasındadır.

İşte bu, üç cepheli ve çok bilinmezli bir denklem adını taktığımız Kıbrıs Sorunu ile Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazilerinin İngiltere, Türkiye, Yunanistan ve diğer emperyalist güçlerin burjuvazileriyle oluşturdukları ittifak siyasetleri de bir ve aynı şeylerdir.

Kıbrıs işçi sınıfının ve halkının acil görevi, Kıbrıs'ta işçi sınıfı ve halkın önünde duran günün görevi Kıbrıs Sorunu'nu yaratan İngiltere, Türkiye, Yunanistan ve diğer emperyalist güçlerin Kıbrıs'ın her an patlamaya hazır bir silah deposuna dönüştürülmesine yol açan Kıbrıs'taki emperyalist faaliyetlerine son vermektir. Onların Kıbrıs üzerinde sürdürmekte oldukları emperyalist baskılarına ve kanlı oyunlarına son vermektir. Bunu başarmak ise ancak ve ancak bu emperyalist güçleri Kıbrıs'a davet etmek "zorunda" olan, Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçilerine, Kıbrıs'ın Rum ve Türk halkına karşı bu güçlerle ittifak kurmuş olan Kıbrıslı Rum ve Türk büyük burjuvazilerinin iktidarına son vermekle mümkündür.

Kıbrıs'ın işçi sınıfı ve halkının önünde duran acil görev, Kıbrıs'ta günün görevi bu olduğu içindir ki işçi sınıfı tüm dikkatini bu görevin çözülmesine yöneltmelidir. Bu görevi yerine getirmek için de tüm dikkatler işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist cephenin inşasına ve Türkiye, Yunanistan

ve İngiltere'in devrimci güçleriyle ittifaka yöneltilmelidir.

Kıbrıs'ta aktif tüm emperyalist güçleri ve onların Kıbrıs'taki işbirlikçilerini yenmek ve böylece bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs kurmak görevi işte bu anti-emperyalist cephe örgütlerinin görevi olacaktır. Bu görev ancak bu örgütler tarafından başarılabilecek bir görevdir.

Kıbrıs'ta devrimcilerin birincil görevi tüm devrimcileri bu siyasete kazanmaktır. İkinci görevi tüm sendikaları bu siyasete kazanmaktır. Üçüncü görevi tüm halk örgütlerini bu siyasete kazanmaktır. Dördüncü görevi İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'da ki tüm devrimci güçleri bu siyasete kazanmaktır.

Bu görevlerin yerine getirilmesinin önünde duran esas engel, Kıbrıs işçi sınıfı ve halkını partilerinde, sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde örgütlemiş olan, bu

Halbuki bu bahsi geçen siyasetçiler, Kıbrıs üzerindeki emperyalist tahakkümlere karşı çıkmadan, onların Kıbrıs'taki uzantılarına karşı çıkmadan Kıbrıs'ta milletler arası bir barışın sağlanabileceğini, birleşik ve bağımsız bir Kıbrıs'ın sağlanabileceğini iddia ediyorlar. Bu çerçevede de günün sorunu olarak, Kıbrıs halkının önünde duran acil sorun olarak bu emperyalist güçlerin ve onlarla birlikte Kıbrıs'ın kana bulanmasına neden olmuş ve tekrar neden olacak yerel burjuva güçlerin kendi aralarında, "kardeş kardeş" anlaşmaları görevini, onların anlaşmalarını "cesaretlendirme" görevini günün görevi olarak ele alıyor ve ileri sürüyorlar. Böylece de anti-emperyalist cephenin oluşturulmasını günün görevi olmaktan çıkarıp, ileriye, "çıkılmaz ayın son Çarşambasına" erteliyorlar.

örgütlere önderlik eden ve kendi "milli" burjuvazilerinden (gerek "anavatan"lı, gerekse yerli) kopmaktan korkan, onlardan kopmayı göze aldıklarında da arkalarına sığınacakları başka burjuva güçler arayan sağcı siyasetçilerin oluşturdukları barikatlardır.

Bu barikatın aldığı temel siyasi şekil Kıbrıs Sorununu oluşturan güçleri yukarıda tespit ettiğimiz gibi tespit etmekten kaçınmaktır. Bizim tespitimiz doğru ise, dolayısıyla da Kıbrıs Sorunun çözümü bahsi geçen ve Kıbrıs'ta hak iddia eden bu emperyalist güçlere ve onların böylesi hak iddia etmelerine Kıbrıs'ta zemin hazırlayan Kıbrıslı Rum ve Türk burjuvaziye karşı mücadeleyi gerektiriyorsa, bu mücadelenin günün mücadelesi olduğu, siyasi mücadelemizde acil görevin bu güçlere karşı mücadele edecek güçlerin örgütlenmesi görevi olduğu, bu görevin ertelenemez bir görev olduğu açıktır.

Halbuki bu bahsi geçen siyasetçiler, Kıbrıs üzerindeki emperyalist tahakkümlere karşı çıkmadan, onların Kıbrıs'taki uzantılarına karşı çıkmadan Kıbrıs'ta milletler arası bir barışın sağlanabileceğini, birleşik ve bağımsız bir Kıbrıs'ın sağlanabileceğini iddia ediyorlar. Bu çerçevede de günün sorunu olarak, Kıbrıs halkının önünde duran acil sorun olarak bu emperyalist güçlerin ve onlarla birlikte

BÖLÜM 4:

ÇÖZÜM: ANTI EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS

Kıbrıs'ın kana bulanmasına neden olmuş ve tekrar neden olacak yerel burjuva güçlerin kendi aralarında, "kardeş kardeş" anlaşmaları görevini, onların anlaşmalarını "cesaretlendirme" görevini günün görevi olarak ele alıyor ve ileri sürüyorlar. Böylece de anti-emperyalist cephenin oluşturulmasını günün görevi olmaktan çıkarıp, ileriye, "çıkılmaz ayın son Çarşambasına" erteliyorlar.

Bu siyasetçilerin ve bu siyasetçiler arasında daha sol pozisyonlar alarak Kıbrıs Sorununun üreticisi ve sürdürücüsü güçlerin doğru bir tespitiyle hemfikir olan çeşitleri dahi Kıbrıs işçi sınıfı ve halkının güçsüzlüğü olgusunun ardına sığınarak, güçsüzlük siyaseti adını taktığımız siyasetin ardına sığınarak dönüp dolaşıp Kıbrıs Sorununun üreticisi ve sürdürücüsü bir

karşılıksız olarak devletleştirilmesi.

3. Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınmazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması.

4. Kıbrıslı Türklerin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

Bu programı hayata geçirmek için anti-emperyalist cephe örgütünü kuralım. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan devrimci güçleriyle bağlarımızı geliştirelim. Antiemperyalist Bağımsız, Birleşik Kıbrıs için mücadele edelim.

Kıbrıs'ı ve Kıbrıs ile birlikte Kıbrıs halkını yakıp yıkmaktan bir an için çekinmeyen burjuva güçlerin savaş naralarını yükselttiği, İngiliz emperyalistlerinin bu gelişmeleri zevkle seyrettiği bu günlerde kaybedecek zamanımız yoktur.

Herşey anti-emperyalist cephe hükümeti için.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Merkez Tel- Fax: 228 2293

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel.: 228 2215